

BUG KASIDI I KID

49

BROJ
CENA 70 DIN.

POZIV ZA
ODMETNIKA

Francuska 10 FF, SAD 2 US\$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

SR Nemačka 3,5 DM

Eninola

**BUTCH CASSIDY AND
THE SUNDANCE KID**

**SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID**

**Teks Gordon
POZIV ZA ODMETNIKA**

XLIX EPIZODA

**Lektor:
Milorad Stevanović**

**Recenzija:
Borivoje Lošić**

**Korektura:
Dušica Dragičević**

© by Bones and DENPRESS

PONY-WEST — BUČ KASIDI I KID — VANREDNO IZDA-
NJE BROJ 49 — SEPTEMBAR 1985. Cena 70 dinara. Izdaje
NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Ma-
tijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski.
Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković
(predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smre-
kić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joko-
vić, Miladin Marković, Krste Zlatevski. Nada Maksimović,
Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Sve-
tlana Mijatović. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 714-250
prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gor-
njem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke
u Beogradu: 60811-620-16-101-257300-03292. Štampa: »Litopa-
pir« — Čačak.

Teks Gordon

POZIV ZA ODMETNIKA

Nešto se dešavalo sa Sandens Kidom.

Buč je to jasno mogao da pročita na njegovom licu i u očima, koje su poslednjih dana počele da dobijaju neki čudan sjaj. Uz to, kao da su promenile boju.

Od plavih i bistrih, sada su bile tamnoplave, gotovo crne i mutne.

Buč je imao utisak da ga njegov verni drug gleda nekako odsutno, a ponekad mu se učinilo da u tom pogledu naslućuje i prezir, možda i mržnju. Spremao se nekoliko puta da ga upita nešto o tome. Ni sam ne znajući zašto, odustao je od te namere.

Inače veseo po prirodi, spreman na svakojake ujdurme, Kid je već sedam dana sedeo

bez reči. Kao da nije ni primećivao Buča, koji je, veran sebi, neprekidno govorio, iznosio sijaset planova za napad na desnu banku. Kid bi živnuo tek kada bi Buč dohvatio flašu viskija.

Jednog dana, dok su tako sedeli i pijuckali bez reči, Sandens iznenada progovori.

— Znaš, Kasidi, ja sam rođen suviše kasno. Da sam živio u ono vreme... eh, to je bilo nešto. Sada se tu preganjamo sa ponekim debelim i odrtavelim čuvarem zakona koji nas juri nekoliko sati i onda odustane. Više mi nije nikakvo zadovoljstvo da na njih potežem. Oni momci pre nas su zaista znali da žive. Imali su sa kime i da se takmiče. A mi? Eto, pogledaj se-

be. Kada si ubio nekog protiv nika? — završi Kid svoj iznenadni monolog.

Dok se Buč, zatečen, mislio šta da odgovori, Kid nastavi:

— Nisi nikada. I nikada i nećeš. Nisi nikoga čak ni ranio, bar koliko ja znam. Ja sam doduše smakao nekolicinu, ali i to mi je neki uspeh. Svi su oni bili spori. Prespori za Harija Longbafa. Kažem ti, ne znam šta bih dao da mogu da se nađem pred cevi jednog Bata Mastersona, jednog Doka Holideja ili bilo kog od onih vraških momaka iz Penhendla ili sa Pekosa....

Buč se zablenuo u svog prijatelja.

»O čemu truća ovaj plavokosi?« prolete mu kroz glavu. »Šta će mu svi ti mrtvi i prokleti revolveraši? Šta mu fali ovako?« To reče i glasno.

— Hej, Kide, možda smo se malo ulenjili, pa ti takve misli padaju na pamet. Šta tebi fali i ovako?

Sandens ga pogleda kao da ga vidi prvi put u poslednjih nekoliko dana.

— Šta mi fali? — upita gledajući sjajnim očima u Buča. — Šta mi fali, veliš. E, prijatelju, fali mi neko ko će me naterati da se malo prezno-

jim, onim hladnim znojem koji ti klizi niz kičmu dok se spremaš da potegneš kolt. Neko ko će biti bar toliko brz koliko i ja. Neko kome će na kraju da pokažem da sam brži... da bolje pucam.

Poslednje reči Kid izgovori sa zanosom.

Tek tada Buča sinu pred očima.

To je bila revolveraška bolest. Ludilo ljudi koji žive i najčešće umiru sa koltom u rukama.

Zar je i kod Kida revolveraški zanos prerastao u bolest. U ludilo.

Buč Kasidi je ćutao nekoliko trenutaka, onda se nasmeja onako prijateljski, smehom kojim je toliko puta uspevao da umiri i razoruža plavokosog revolveraša.

— Ma hajde, Kide, ne misliš ti to ozbiljno, zar ne?

Sandens ga pogleda sada već malo zakrvavljenim pogledom i odbrusi kroz zube:

— Šta ti o tome znaš? Šta ti uopšte znaš?

Dograbio je šešir i prosto izleteo iz sobe hotela. Tako je jako tresnuo vratima da se oba krila prozora otvoriše i lupiše o spoljni zid zgrade.

Buč je sedeo i blenuo u vrata.

Nekoliko minuta bio je jednostavno paralisan.

Šta da radi? Kako da umiri tog momka?

Šta ako Kid siđe i počne da puca na prvog čoveka koji ga pogleda popreko?

Ne, sada ne sme da dozvoli nešto tako. Pa zar nije nekoliko dana planirao napad na banku u Fordu, gradiću nadomak granice Nju Meksika na samom jugu Arizone.

Zato brzo dohvati šešir i po trča.

Kada je stigao na trem ispred hotela, Kida nije bilo nigde na vidiku. Uzalud se Buč okretao na sve strane. Od plavokosog odmetnika nije bilo ni traga.

Buč već htjede da se vrati, kad desno od sebe, sa one strane na kojoj se nalazila gradska štala, začu topot kopita konja koji je naglo krenuo u trk. Kasidi se okrete i uspe da prepozna Sandensa, koji je, šešira duboko nabijenog na čelo, plegao po konjskom vrhu. Za nekoliko trenutaka nestao je u krivini ulice.

Još jednom tog dana Buč je nekoliko trenutaka stajao širom otvorenih usta. Onda u nemoćnom besu tresnu svoj šešir na zemlju.

Nije bilo druge, nego da požuri i stigne onog ludog Kida pre nego što mu izgubi svaki trag.

Iako je u najkraćem roku osedlao i pojahao svog riđana, potom ga naterao u suludi trk, Buč nije otkrio Kida kada je izjahao na otvoreno polje iza Forda. Tada je primetio jednu uzvišicu. Pojurio je na njen vrh. Nekoliko puta se osvrnuo dok na kraju nije primetio sićušnu priliku jahača koji je zamicao prema spletu jaruga i omanjih kanjona.

Sada, kada je bar znao na koju je stranu Kid odjahao, Buč nastavi mirnijim tempom. Uskoro naiđe i na tragove Kidovog konja u pesku i nastavi da ih prati.

Odjednom, posle možda desetak minuta, stade kao ukopan. Negde ispred njega, malo ulevo, odjeknu brza paljba. Pucnjava je dolazila iz jedne plitke jaruge.

»Nije valjda onaj ludak uleteo u neku zasedu«, bila je prva Bučova pomisao, ali se brzo umiri. Ovde ih niko nije poznavao.

Bar još ne.

Taman se okrete i natera konja na tu stranu, kad pucnjava ponovo odjeknu. Prvo dva hica, a onda jedan za dru

gim još četiri. Hici su bili ispaljeni toliko brzo da je Buč jedva uspeo da ih prebroji.

Buč više nije oklevao. Mamuznuo je konja tako žestoko da riđan prvih pet metara jednostavno preskoči i pojuri kao vihor. Na ulasku u jarugu Buč skoči sa sedla, istrže kolt i pognut počeo brzo da ulazi sve dublje u jarugu.

Posle dvadeset—trideset metara, kada je izbio iza jedne stene, ugleda Kidova leđa.

Plavokosi revolveraš stajao je blago raširenih nogu, malo povijenih u kolenima. Desni peš somotskog kaputa bio je zabačen iza futrole, u kojoj je ležao kolt izlizane drške.

Buč brzo prošara pogledom okolinu ispred Kida. Ma koliko budno motrio, nije primetio ni žive duše. Taman htede da pozove Kida, kad ovaj mu njevito izvuče kolt. Prva tri metka ispali u kamenčiće ispred sebe, zatim se iznenada okrete i preostala tri metka ispali u pravcu kamena iza koga se tog trenutka uspravio Buč.

Kasidi tresnu o zemlju gadno psujući. Pogledom je pratio šešir, koji je pogođen kuršumom odleteo nekoliko metara dalje.

Pošto je pucajava prestala, Kasidi se prodera.

— Na časnu reč, ti si lud... Zamalo da me ubiješ, ti... ti prokleti revolverašu!

Njegovu bujicu kletvi i psovku preseče Kidov smeh.

— Znao sam da si ti. Zato sam gađao tvoj čuveni šešir. Da nisi bio ti, onaj drugi bi sada ležao kupajući se u sopstvenoj krvi — dobaci mu Sandens izbacujući prazne čaure.

— Kako si znao da sam ja? Ha, kaži, kako?

— Samo je jedan čovek dovoljno glup da mi se prišujnja sa leđa na način na koji si to ti činio. Eto kako sam znao da si to ti — uzvрати Kid uz čudan osmeh na licu.

Kasidi samo slegnu ramenima, pođe po šešir i ne okrećući se nastavi do mesta na kome je ostavio konja. Tamo sede u jednu senku da sačeka Kida.

Plavokosi se pojavio nekoliko minuta kasnije vodeći za sobom konja. Bez reči sede pored Buča i zapali jednu od svojih smeđih cigara. Ne dižući pogled, pruži tabakeru Buču. Ovaj po navici uze cigaru.

Posle duže pauze Sandens progovori:

— Opljačkaćemo onu banku kao što si planirao, a onda se rastajemo... bar za neko vreme. Moram da budem sam. Jahaću jedno vreme ona ko bez cilja. Kad sve ovo prođe, naći ćemo se.

Nije to bilo saopštenje. Bila je to odluka.

— Zašto, do đavola? Zašto? Šta imaš od toga i ako naletiš na nekog revolveraša koji živi u prošlosti kao ti? Šta i ako mu pokažeš da si brži? Šta onda? Zar nije ovako lepše? Opljačkamo tu i tamo poneku banku ili neki voz i onda na miru trošimo pare.

Sandens Kid samo odmahnu glavom.

Neprijatna tišina potrajala je još nekoliko minuta. Taman koliko je Kidu bilo potrebno da popuši cigaretu. Onda, ustajući, plavokosi revolveraš reče:

— Hajde, partner, razvedri se. Idemo da probamo onaj tvoj genijalni plan za pljačku banke. Onda jašemo dalje.

Buč se za trenutak razvedri. »Kid je rekao »jašemo dalje«. Možda tako i misli. Pa da, gde bi on bez mene? nastavi Kasidi žurno skočivši sa mesta.

Put do Forda prejahali su u tišini.

Podne je tek bilo prevalilo. Vrućina je još bila jaka. Oni obodoše konje kako bi se što pre dokopali hlada jednog od gradskih saluna.

Kada su najzad ujahali u glavnu ulicu Forda, dočeka ih neuobičajena tišina. Iako u ovo doba nikada nije bilo preterano mnogo ljudi na ulici, ipak je tišina bila prevelika. Nije bilo ni ljudi.

Kid odmah oseti blisku opasnost.

Nalazili su se naspram ulaza u salun kod »Vesele Sju« kad unutra odjeknu pucanj. Sekund-dva potom kroz pokretna vrata izlete neki kauboj i pade tačno pod kopito Kidovog konja.

Pošto nekako umiri konja sprečivši ga da ne zgazi palog kauboja, Kid siđe iz sedla i priđe momku. Odmah je primetio krvavu mrlju na desnom ramenu.

— Taj prokleti revolveraš umalo da me ubije. Zašto? Baš ni zbog čega — promrm-lja momak.

Na pomenu reči »revolveraš« Kidove oči blesnuše.

— Revolveraš, prijatelju? Ne ki mesni junak ili...

— Ma ne, ovo je neki stranac, dojahao je ovamo pre po-

la sata i već se ponaša kao da je čitav grad njegov.

Kid ga više nije slušao.

Polako se vratio do konja i poveo ga do grede za vezivanje. Onda, dodirnuvši futrolu sa koltom, nestade kroz pokretna vrata.

Buč skoči iz sedla i pomože ranjenom kauboju da se podigne iz prašine. Momak je ječao stežući vilice. Rana nije bila toliko teška koliko je bolela.

— Moraću odmah kod doktora — procedi momak. — Molim vas da mi pomognete. Ne pamti se kada je neki revolveraš zalutao u Ford. Mislili smo da je taj soj davno izumro, ali...

Buč ga dohvati pod zdravu ruku i povede preko ulice do kuće na kojoj se jasno videla tabla sa natpisom »Doktor Džemison«.

— Kažeš, prijatelju, da je to baš revolveraš? Nije neki pijani kauboj ili tako nešto?

Umesto odgovora momak samo odmahnu glavom.

Za to vreme Kid je ušao u salun i sačekao nekoliko trenutaka na vratima da mu se oči priviknu na polutamu. Kada je mogao da razabere stvari i ljude u salunu, on odšeta

do šanka, uze flašu i čašu i sede za prvi sto.

Revolveraš zbog koga je ušao sedeo je u dnu saluna. Sam.

Jedna grupa građana skupila se kraj stola blizu vrata vrebajući priliku da šmugne napolje.

Sandens otpi jedan gutljaj onda počeo pažljivo da posmatra stranca.

Visoki dugajlija prosede crne kose nije bio u cvetu mladosti. Sandens oceni da čovek ima najmanje četrdeset pet godina, možda i neku više.

Dugački prsti desne ruke mirno su počivali na ploči stola, dok je levom šakom držao dopola ispijenu čašu.

Izgledalo je kao da dremucka u prijatnoj hladovini, ali je Sandens znao da nije tako. Stranac to uskoro i potvrdi.

— Hej, plavokosi, zašto tako buljiš u mene? Zar te nisu naučili da je to nepristojno? — javi se iznenada promuklim glasom.

Kid nije ni trepnuo. Nemarno iskapi čašu i pažljivo je napuni levom rukom. Desnu je držao pod stolom na butini.

Kada je naličio čašu, on otvoreno pogleda u stranca. Po-

kušavao je da mu u pogledu pročitata kategoriju, sposobnost, odlučnost, sve.

Revolveraš ne reče ni reči, ali zato ustade i tromim korakom krete prema Kidovom stolu. Kid se samo jače odupre o pod spreman da se u deliću sekunde pomeri i potegne kolt.

— Momče, prvo si nestrpljivo zurio u mene. Kada sam ti to rekao, ti ćutiš. Očigledno ću morati da nešto popravim u tvom vaspitanju — poče revolveraš osorno, ali ućuta kada pogleda u Kidove oči.

Stao je na dva koraka od stola. Sada je on buljio.

— Dedice, ako se ne varam, sada ti buljiš u mene. Nadam se da imaš razloga za to. Dakle? — uzvratila mu Sandens istim tonom.

Iskusni stari revolveraš oseti opasnost.

Ovaj momak pred njim nije bio ni gradski dendi ni lakoumni kauboj. Ovaj je nešto drugo. Nešto opasnije.

Mnogo opasnije.

I još nešto. Taj lik činio mu se nekako poznatim. U hipu se seti poternice koju je prošlog meseca video u Koloradu. »Kako je ono pisalo?»

— Znam šta želiš, plavokosi — reče konačno.

— Odlično. Onda ćemo naš razgovor nastaviti na ulici.

Kid nije više rekao ni reči.

To nije ni bilo potrebno. Tu više nije imalo šta da se kaže. Starom revolverašu ostalo je ili da podvije rep i pobegne, ili da krene za Kidom.

Bil Dagerti je možda već bio umoran od potezanja kolta i bežanja pred zakonom. Možda mu je dojadio takav život. Ipak, znao je da danas nema kuća. Ili će zauvek ostati u ovom gradiću, ili će spisku ljudi koje je pobio dodati još jedno ime.

Ime možda veće od svih do tada.

Ta ideja zagreja mu grudi i on izvadi kolt. Pošto je palcem okrenuo bubnjić, on vrati oružje u futrolu i gurnu vrata.

Kid je izašao prvi. Dakle, mogao je da zauzme najpovoljniji položaj, da primora Dagertija da stane naspram sunca. Kid to nije učinio. Stao je ukoso, tako da su uslovi za obojicu bili podjednaki. Dagertiju je to odmah palo u oči.

Kada su dva borca stala jedan naspram drugog, na kućama počеше polako da se otvaraju prozori. Ljudi koji su ma

ločas sedeli u salunu nagnuše na vrata.

Poslednji dvoboj koltovima dogodio se u Fordu pre ravno sedam godina, i niko od njih nije želeo da propusti priliku da bude očevidac.

Šerif Tagart, koji je tog trenutka ušao na zadnja vrata sa luna, progura se do ulaza. Kad je shvatio o čemu je reč, mirno se povuče i sede kraj prozora.

— Moje ime je Dagerti, momče... Bil Dagerti. Sada valjda znaš pred čiji si kolt izašao? — počeo Dagerti davno oprobano predigru.

— U redu, stari. Upisaćemo to ime na tvome krstu — uzvрати Kid osmehujući se.

Dagerti zadrhta.

Ovakav odgovor nije očekivao. Ipak nastavi:

— Red je da mi kažeš kako se ti zoveš. Tek da znam koga ću upucati — nastavi Daglerti, ali glas mu je izgubio onu notu osornosti.

— Reći ću ti svoje ime, stari, ali ne zbog razloga koji si pomenuo. Reći ću ti kako se zovem tako da ćeš se i u paklu sećati da te je ubio Hari Longbaf... ili, možda ćeš lakše upamtiti moje drugo ime, SANDENS KID.

Kid je govorio čak i glasnije no što je bilo potrebno.

Upravo to je pomislio Buč Kasidi, koji se pre nekoliko trenutaka pojavio pred ulazom kuće doktora Džemisona.

Ljudi u salunu zagrajaše.

Ko još nije čuo ili čitao o Sandens Kidu.

Zar se taj poznati odmetnik bio u njihovom gradu već sedam dana, a niko ga nije prepoznao?!

Za dalja razmišljanja više nije bilo vremena.

Bil Dagerti je načinio prvi potez.

Kada je njegova ruka poletela prema koltu, Kid se malo povi i trže svoje oružje. Cev Dagertijeovog kolta još se diza la prema grudima plavokosog odmetnika kad je ovaj ispalio hitac. Kid je pucao samo jednom.

Pogodio je na pravo mesto.

Visoki Dagerti se zaljulja. Imao je još snage da podigne kolt i eventualno ispali metak, ali je iskusni revolveraš znao da to više nema svrhe.

Njegov put završavao se u prašini ispred saluna »Kod vesele Sju«. Znao je on odavno da će tako završiti. Taj dan bio je baš ovaj.

Senka osmeha pređe preko njegovih usana dok je posmatrao Kida, a onda mu glava klonu na grudi. Sledećeg trenu tka bio je mrtav.

*
* *

Graja u salunu postade nepodnošljiva.

— Hej, šerife, jesi li čuo kako se zove onaj plavokosi revolveraš koji ti je došao u goste? — povika trgovac Harrison.

— Zašto meni u goste? Kako se zove, do đavola? — javi se tihim glasom šeris Taggart, dobroćudni debeljko.

— Zove se Sandens Kid. Ako se ne sećaš, to je čuveni odmetnik i revolveraš. Pitam se samo gde je onaj drugi...

— Buč Kasidi — dobaci po štar Tomson. — Malopre su zajedno dojahali. To je onaj tamno što stoji pred doktorovom kućom.

— Pa, šerife, šta nameravaš? — nastavi trgovac da podbada.

Dok se šerif mislio šta da odgovori, vrata se pokrenuše i Kid uđe u salun. Nije se uopšte osvrtao na ljude oko sebe kao ni na šerifa, koji brzo po-

kri svoju zvezdu. Dok je Kid sipao piće iz flaše koju je pre pet—šest minuta načio, ljudi se okupiše oko šerifa.

Uto u salun banu i Kasidi. Bio je ljut. To mu se videlo na licu.

— Morao si da se pokažeš. Lepo, sad možemo odmah da uzjašemo i pobegnemo pre nego što se ovi sete da nas napadnu! — prosikta on tako da ga samo Kid čuje.

Međutim, izgledalo je kao da ga ni on ne čuje. Sandens je u ušima još odjekivao eho onog jednog jedinog hica.

Bio je brz. Bio je brži. Dageriti nije bio mačji kašalj, a on ga je glatko nadmašio.

Buč okrete glavu i vide kako ljudi gledaju prema njihovom stolu. On muni Kida i povuče ga da ustane. Ovaj začudo posluša, onako polusvesno, polurefleksno.

— Baš si morao da zabrljaš. Sad možemo da se oprostim od banke — ponovi Buč kada su se našli na ulici.

— Prestani već jednom da kukaš — obrecnu se Kid. — Ako ti je toliko stalo do para iz te banke, u redu. Sačekaj, idem da ih donesem.

Buč po ko zna koji put tog dana zinu ne znajući ni šta da

misli ni šta da kaže. Kad se povratio, uspeo je da vidi kako Kid zamiče iza vrata mesne banke. Minut-dva kasnije otuda odjeknu hitac.

Kasidi brzo dohvati uzde oba konja, uzjaha svog i požuri do banke.

U tom trenutku šerif Tagart i ostali gosti iz saluna izjuriše na ulicu. Pogled na Buča ih zaustavi.

Nekoliko trenutaka vladala je napeta tišina. Onda se na vratima banke pojavi Sandens Kid. U jednoj ruci držao je neku papirnatu kesu, a u drugoj smotuljak novčanica i kolt.

Bez reči se bacio u sedlo.

— Šerife... pa oni su... bože... oni su nas opljačkali! — gotovo vrisnu trgovac koji je od svih imao najviše para u banci.

Šerif je nešto petljao oko futrole kao da ne može da izvuče kolt. Kada mu je to konačno pošlo za rukom, on povika:

— Štanite... u ime zakona... vratite se, hej...

Kid se nasmeja i ispali dva-tri metka u pravcu gomile, ali očigledno bez namere da nekog pogodi. Ljudi se u paničnom strahu baciše u prašinu. Dvojica odmetnika mamuznuše konje i odjuriše iz grada.

Iza njih je ostao samo oblak prašine i još jedan događaj koji će postati sastavni deo legedne o njima.

II

Kada se žena srednjih godina, crne kose koja je provivala ispod velikog šešira, lica prekrivenog crnim velom, pojavila na vratima hotela »Star« u Fervelu, država Juta, čovek na recepciji duboko se pokloni, zatim požuri da sa table iza svojih leđa skine ključ apartmana.

Žena bez reči priđe, uze ključ i na tezgi ostavi poveću zelenu novčanicu. Dok se ona okretala prema stepenicama, novčanica na volšeban način nestade među prstima recepcionera. Ovu ženu viđao je jednom mesečno i uvek je dobijao bogatu napojnicu, koja je njegovu urođenu radoznalost svela na nulu. Žena je ostajala najviše dva-tri dana, onda odlazila poštanskom kočijom.

Kada je okrenula ključ u vratima, žena skide šešir i veo, zatim i haljinu. Samo u kratkoj podsuknji, duboko odahnula.

Lusi Doson, nekadašnja zvezda saluna po Montani, Kolo-

radu i Teksasu, sada uvažena supruga bogatog bankara Keri ja Dosona iz Sen Džordža, čekala je svog ljubavnika i partnera u mračnim planovima koje je kovala poslednjih nekoliko meseci.

I ovog puta došla je kako bi obezbedila alibi. Koliko danas, nekolicina plaćenika trebalo je da napadne njenog muža i ubije ga.

Za neupućene ona bi ostala van svake sumnje. Jedni koji će verovatno naslutiti ko je najmio plaćenike biće njen muž — ako ostane živ.

Kada se udala za Kerija, Lusi je to učinila samo radi njegovih para. Ali, veoma brzo je shvatila da se prevarila. Keri je doduše davao nešto para za haljine i šešire, ali to je bilo daleko od onoga što je Lusi želela i očekivala. Zato se u njoj ubrzo rodila želja da ukloni tog škrtog i nadmenog invalida i da ostatak života provede u izobilju.

Veoma brzo uspela je da zavede čoveka koji joj se učinio pogodan kao saradnik. Pomoćnik šerifa iz Sen Džordža Klej Alison ubrzo se našao u krevetu lepe bankareve žene.

Rano tog jutra Lusi je napustila Sen Džordž i otputovala u obližnji Fervel u kupovi-

nu. Razlog: tog prepodneva trebalo je da njen muž bude ubijen. Sada je čekala da se Klej Alison pojavi i saopšti joj kako je Keri ubijen.

Podne je već prevalilo, a Alison se nije pojavljivao. Neka neodređena slutnja počela muči lepu ženu. »Do đavola, nisu valjda plaćenici nešto za brljali«, pomisli, zatim dohvati cigaretu i zapali.

Tek oko pet po podne Klej zakuca nekoliko puta na njena vrata. Posle kraće pauze ponovi to još jednom. Lusi požuri da mu otvori.

Pošto baci pogled niz hodnik levo i desno, pomoćnik šerifa šmugnu u njenu sobu.

— Govori šta je bilo — nestrpljivo zapita Lusi izbegavajući njegov zagrljaj.

— Ništa — usledio je kratak odgovor.

Lusine oči besno sevnuše.

— Kako ništa? Hoćeš da kažeš da je Keri ostao živ?

Klej klimnu glavom, priđe krevetu i ispruži se.

— Zar samo toliko imaš da mi kažeš? Ti si najmio ljude, ti si me uveravao da znaju svoj posao, a sad jednostavno kažeš »ništa«. Mogao bi to i da mi objasniš! — sada je već si ktala Lusi.

Klej je prvo pogleda namršteno, zatim se osmehnu.

— Znaš, mala, mnogo mi se sviđaš kad si ljuta. Oči ti druckčije sijaju...

— Ne gnjavi, Alisone, nego pričaj! — gotovo ciknu žena.

Oslovljavajući prezimenom bio je znak da više ne sme da iskušava sreću. On ustade.

— Lusi, ljudi su preduzeli sve što je trebalo, ali ti mi nisi rekla da se Keri ne odvajja od one dvojice čuvara čak ni kad je u svojoj kancelariji. E, vidiš, čim su naši momci upali u kancelariju sa koltovima u rukama, ona dvojica su ih jednostavno razneli dvocev-kama. Tek tako, bez reči. Bez opomene. Kada sam ja upao unutra, Keri me nije ni pogledao. Jednostavno je ustao i odšepao u blagajnu, a svojim ljudima je naredio da leševe izbace na ulicu. Eto tako je bilo.

Lusi se trgnula. Zar je Keri nešto sumnjao? Toliko puta je odlazila kod njega u banku, u njegovu kancelariju, i to u svako doba dana. Ni jedan jedini put nije tamo zaticala nikoga osim svog muža.

Nije ni mogla. Čuvari su se na vreme sklanjali.

Klej joj ponovo priđe i zagrali je.

— Ne brini, mala, već ćemo mi to srediti. Sad bi mogla da budeš malo nežnija prema meni...

Lusi ga odgurnu.

— Misliš da si to zaslužio. Trebalo je da uradiš najobičnije ubistvo, a ti to nisi uspeo... baš sam našla pomoćnika. Na kraju ću sama morati da se pobrinem za svog voljenog muža.

Žena je drhtala od besa. Alison se za trenutak čak i uplašio. Tog trenapomislio je da možda i njega čeka najmljeni metak kada Lusi bude ostvarila ono što je naumila. On da pobedi sujeta. Zar ga ona sama nije dovukla u svoj krevet? Ne, ne, ona ga voli.

Glumeći uvređenog čoveka, Klej odšeta do prozora i nasloni se na njegov okvir. Lusi ga je posmatrala nekoliko trenutaka.

»Oslobodiću se već ja tebe... jednog dana... samo sačekaj«, pomisli u sebi, zatim uzdahnu i krete ka Kleju.

— Do đavola, Klej, zašto bismo se svađali? U pravu si. Već ćemo nešto smisliti — reče grleći ga oko struka.

Klej se okrete i zagrali je. U tom trenutku njen pogled kliznu kroz prozor taman na vre

me da ugleda jednog plavokosog momka, poduže kose, u ta mnom sakou, sa crnim šeširom na glavi i opasačem oko struka.

Momak je stajao oslonjen o stub ispred saluna preko puta hotela i nemarno odbijao dim iz cigarete. Nešto u njegoovm izgledu govorilo je da bi joj takav čovek bio od veće pomoći nego tri Kleja Alisona i čitava banda plaćenika. Nije ona uzalud tolike godine provodila po salunima duž tri države.

Kada se onaj na ulici okrenuo i ušao u salun, Lusi požuri da se što pre otarasi Kleja.

— Mili, rado bih sa tobom u krevet... Ti znaš koliko me privlačiš... i koliko si dobar u onim stvarima... ali danas moram toga da se odrekнем. Prvo, ti moraš odmah natrag — prekide ona Klejovo negodovanje — a meni treba vremena da smislim dobar razlog što ostajem preko noći ovde. Ne, nemoj sada da se raspravljamo. Sutra, sutra ćemo nadoknaditi ovo od danas. Čekaću te u našoj kolibi... Obećavam.

Prosto je izgurala Kleja iz sobe. Ovaj besno napusti hotel. Recepcioner ga pozdravi klimanjem glave. Kad Klej na

pusti hotel, on kratko prokomentariša:

— Prostak.

Pola sata kasnije, sa obavezanim šeširom i velom preko lica, Lusi napusti hotel. Prešla je preko ulice i lagano korakom krenula pored širokih prozora saluna. Odmah je primetila onog momka.

Bio je to Sandens Kid.

Lusi je sasvim jasno uspela da mu vidi lice — i trgla se.

Još jutros u poštanskim kolima videla je taj lik. Neki putujući trgovac pokazivao je ostalim putnicima neke novine iz Arizone u kojima je bila velika slika onog momka i još jednog koji se smešio pored njega. Kako su se ono zvali...

— Buč Kasidi i Sandens Kid — gotovo poluglasno reče Lusi.

U trenu je skovala plan. Mora pošto-poto da se sretne sa tim plavokosim odmetnikom.

Nekoliko minuta kasnije, kada kraj recepcije nije bilo nikoga, ona priđe i obrati se momku:

— Molim vas da mi pomognete... Videla sam jednog poznanika tamo preko u salunu, ali neprijatno mi je da ja ulazim... Razumete? Da li biste bili ljubazni da ga pozovete ovamo... u restoran?

Sav srećan što će moći da učini nešto za svoju tajanstvenu i očigledno zgodnu gošću, recepcionar požuri da joj pomogne.

Odmah je prepoznao čoveka koji je interesovao njegovu gošću. Kid ga začuđeno pogleda. Kad je čuo da se radi o ženi, on ispi čašu, ugasi cigaretu i krene za momkom.

Lusi ga je dočekala u polupraznoj prostoriji hotelskog restorana. Crni šešir i veo bili su najbolji znak raspoznavanja, i on se uskoro nađe kraj Lusinog stola.

— Molim vas, gospodine Sandens, da sednete kraj mene — reče žena bez ustručavanja.

Na pomen svog imena Kid samo podiže levu obrvu i uz svoj poznati osmeh sede preko puta žene.

— Mi se očigledno znamo... ali to je, čini se, jednostrano poznanstvo. Tako lepu ženu sigurno bih odmah prepoznao — reče Kid.

— Ne... mislim ne, znamo se... Já sam vas prepoznala.

— Ah, tako... Znači, prepoznali ste me sa neke od onih slika.

Lusi klimnu glavom.

Kelner priđe da ih ponudi pićem, i razgovor se načas prekide.

— Pošto je reč o »onim« slika, verovatno će ovaj razgovor biti poslovan — nastavi Kid polušaljivim tonom.

— Da... U stvari, još ne znam... U svakom slučaju, morala sam da razgovaram sa vama, samo ne znam da li je ovo najbolje mesto.

— Ako znate za neko bolje, vaš sam čovek.

Tako se desetak minuta kasnije Kid našao u sobi lepe Lusi Doson. Pošto ga je ponudila da sedne, Lusi odluči da odmah iskoristi svoje adute, bar neke od njih. Skinula je šešir i veo i onda svom gostu uputila polustidljiv — polu zavodnički osmeh.

Sandensu se svidelo ono što je video i on to jasno pokaza.

— Kide, da pređemo odmah na posao. Znam kako možemo da dođemo do puno para — odluči Lusi da odmah kaže ono što joj je na srcu.

— To je u redu. Dakle, da čujem.

Kid se nije interesovao ni za njeno ime ni za sve one igre koje bi druga, manje iskusna žena prvo pokušala pre nego što bi mu rekla šta u stvari želi. To mu je garantovalo da ovaj posao zaista može da vredi.

— Ima jedna banka u Sen Džordžu, gore na severu, u kojoj ima puno para. Uskoro će ih biti još više. Ti bi lako mogao da ih pokupiš.

— Znači, čekala si samo me ne da dođeš do para?

Ludi odmahnu glavom.

— Ne, to ne. Pokušala sam nešto drugo, ali nisam imala dostojne saradnike. Sama sreća me je danas dovela u Fervel. Kada sam te spazila, znala sam da sam našla pravog čoveka.

Kid je ćutao. Znao je da će i tako i tako uskoro znati sve detalje.

— Ta banka pripada mom mužu... Čekaj, nemoj odmah da se mrštiš. Kad ti sve budem rekla, videćeš da sam u pravu — nastavi Lusi.

Uskoro je Kidu ocrtala nesrećnog Kerija Dosona najcrnjim bojama. Sandensu je uostalom bilo svejedno. Njega su interesovale pare, a uz pare išla je i ova zgodna žena... bar za neko vreme. Njen moralni lik najmanje ga je interesovao.

— Znaš, bilo bi mi drago kad bi i njega uz put ubio — usudi se Lusi da doda na kraju.

— Ledi, za taj posao moraćeš da nađeš nekog drugog. Ja

ne ubijam za pare... ako u pitanju nisu moje pare — odbi je Kid glatko.

Shvativši da se zatrčala, Lusi požuri da to zagladi.

— U redu, Kide. Ako te neka važna posla ne vezuju za Fervel ili ako nemaš druge planove sa svojim prtnerom, najbolje da za dan-dva dođeš u Sen Džordž. Odsedni u hotelu »Kraljica« i ja ću te potražiti jedne noći — reče dajući poslednjim rečima posebno značenje, neko prikriveno obećanje.

Sandens klimnu glavom, iznenada se podiže i napusti sobu.

Lusi za trenutak zažali što ga je tako olako pustila, ali se onda osmehnu.

— Bićeš ti moj, lepotane, bar dok ne odlučim da te se rešim — reče tiho i počeo da se pakuje.

Odlučila je da ne čeka poštansku kočiju, nego krene vozom. Onih desetak milja od železničke stanice do Sen Džordža preći će u najmljenijoj kočiji.

Sandens Kid se za to vreme vratio za sto u salunu. I nehotice pomisli na Buča. »Šta bi sad onaj brbljivko rekao na ovu poslovnu ponudu?« — po-

misli. Imali su njih dvojica do sada svakojake poslove, ali ovakav još nikada. Samo za trenutak Kid pomisli da li će sam moći da se nosi sa lukavstvom one lepe žene, ali onda odmahnu rukom. Kolt će uvek biti njegova presudna reč. Umiren on nastavi da pijucka razmišljajući kada da krene za Sen Džordž. Pošto ga za Fervel, usputnu stanicu na njegovom lutanju, ništa nije vezivalo, on odluči da već narednog dana nastavi put. Malo će procunjati po Sen Džordžu i oceniti situaciju pre nego što uzme sobu u onom hotelu. Nije želeo da naslepo krene u grad u kojem treba da obavi posao. Toliko je naučio družeći se godinama sa Kasidijem.

* *

Buč Kasidi nalazio se u tom trenutku nekih tridesetak milja južno od Fervela. Posle rastanka, ili bolje reći posle onog dana kada ga je Kid jednostavno ostavio, proveo je čitav dan i noć u jednoj javnoj kući više pijan nego trezan. Profesionalke su to znale da iskoriste i ostavile su mu

tek nekoliko dolara, valjda iz samilosti.

Kada je posle jednog dana prespavanog u neakvoj kolibi konačno došao sebi, on odluči da krene za Kidom. Plavo kosi revolveraš mu je rekao samo toliko da će najverovatnije jahati na sever. Buč odluči da krene nasumce za njim. Drugog posla uostalom nije ni imao, a bez Kida mu se nije išlo u akciju.

U trenutku kada je Sandens Kid odlučio da krene za Sen Džordž, Buč je stajao na raskrsnici sa koje je jedan put vodio za Fervel a drugi za Vako. Nekoliko trenutaka je razmišljao na koju bi stranu, a onda njegov riđan sam donese odluku i krete ka Fervelu. Buč samo sleže ramenima.

Kid je već bio na pola puta do Sen Džordža kad je Buč ujahao u naselje. Odlučio je da se tu odmori bar toliko koliko njegov više nego tanak džep bude izdržao. A džep je izdržao dva dana. Trećeg dana kada se spremao da napusti gradić, slučajno je čuo odlomak jednog razgovora koji ga je uputio na pravi put.

— ... i, kažem vam, gospodine Gudi, onaj plavokosi momak koji se našao sa mojom tajanstvenom gošćom nije ni-

ko drugi nego Sandens Kid. Evo, imam jednu njegovu sliku — govorio je recepcionar zvlačeći ruku u džep.

Buč navuče šešir dublje na čelo i sačeka kraj tobože paleći cigaretu.

— Da mi je samo znati na koju je stranu otišao. Ja, u stvari, ne znam ni odakle je ona žena, a on je sigurno pošao za njom — nastavi recepcioner.

Tada im priđe i treći čovek sa širitom na glavi umesto šešira. Bio je to činovnik sa stanice.

— Hej, Džimi, slučajno sam čuo o čemu pričaš i slučajno znam odgovor na tvoje pitanje — reče on unjkavim glasom.

— Hajde govori, Same, ti uvek mnogo toga »slučajno« znaš — podsmehnu mu se recepcioner. Svima je bilo poznato da železničar voli da osluškuje i prisluškuje.

— Takvim ponašanjem ne zaslužiš da ti kažem — kao naljuti se činovnik, a Buč umalo ne opsova — ali ipak ću ti reći, samo da ti pokažem da sam momak na mestu. E, taj tvoj prijatelj otišao je na sever, tačnije u Sen Džordž. Bar dotle je kupio kartu.

Buč Kasidi se nasmeši.

— Pa, dečko moj, od mene nećeš tako lako pobeći. Idem za tobom. Možda će ti pomoć starog Buča ipak ustrebat — promrmlja sebi u bradu i požuri da u gradskoj štali proda konja.

Sedlo i pušku je zadržao. Za dobijeni novac uspeo je da kupi voznu kartu i da mu u džepu ostane još pedesetak dolara. Zadovoljno zviždućući, pođe na stanicu da sačeka voz.

III

Keri Doson sedeo je duboko zavaljen u velikoj kožnoj fotelji i gundao zbog bolova koji su ga mučili. Kad god bi se vreme makar malo promenilo, bolovi u kuku podsećali su ga na nesreću koju je doživeo pre deset godina...

Bilo je to tačno nedelju dana pošto je njegova obožavana žena Margaret iznenada umrla. Izgledala je sasvim zdravo. Onda, u roku samo nedelju dana, jednostavno se istopila i umrla. Te noći, vraćajući se iz grada na ranč, bio je trešten pijan. Zato je i nagnao konja u galop. Životinja je ule tela u rupu i polomila obe prednje noge. On je odleteo iz sedla i svom snagom tresnuo

o gomilu kamenja. Polomio je nogu na dva mesta i gotovo smrvio kuk.

Našli su ga tek sutradan. Bio je još u nesvesti, na ivici života. Brzo su ga preneli u grad. Lekar je imao silne muke da ga koliko-toliko iskrpi. Usledio je potom dug i naporan put u Kolorado i nekoliko operacija. Čitavu godinu dana proveo je po bolnicama, dok mu nisu saopštili da je sada sve u redu, ali da će, na žalost, do kraja života ostati invalid...

Keri raspali pesnicom po stolu od bola i nemoćnog besa. Istog časa na vratima se pomoli glava Aleksa Nortona, njegovog dugogodišnjeg čuvara i pratioca.

— Da li vam nešto treba, gospodine Doson? — reče pro sedi čovek prijatnim, bržim glasom.

Keri odmhanu glavom. Kada Aleks htede da se povuče, on ga pozva da uđe.

— Sipaj nam dva pića i sedi malo da mi praviš društvo.

Aleks, koji je retko kada pio, pogotovo ne pre podne, bez reči nali dve čaše i sede preko svog poslodavca, kog je smatrao za prijatelja. Naime, nekada davno Aleks je bio

na pragu propasti, napušten od svih, bankrot, odao se piću. Keri ga je pokupio gore u Koloradu i doveo u Jutu. Bilo je to pre devet godina. Od tada je Aleks drugi čovek. Keri ga je bogato plaćao. Sa ušteđenim parama Aleks je odavno mogao da ode i sam počne nešto. Međutim, nije želeo da napusti Kerija, a nije ni imao volje da u tim godinama krene iz početka.

— Šta misliš, Ale, ko su bila ona dva momka koje si pre neki dan uklonio? Pljačkaši sigurno nisu. Nisu se ni osvrnuli na blagajnu. Dakle, ko bi to mogao da bude?

Aleks ze slutio o kome je reč, ali se ustručavao da kaže. Počeo je da se vrpolti na svom mestu, što je za Kerija bio najbolji znak da nešto zna.

— Dakle, Ale, zar nećeš da mi kažeš?

Aleks obrisa čelo iako je bilo suvo. Onda brže — bolje nagnu čašu.

— U redu je, prijatelju. Znači, i ti sumnjaš na NJU. Znači, ništa ne uobražavam.

Aleks se gotovo zagrcnuo.

— Ali, gospodine Keri... ovaj Doson... pa ja ništa nisam rekao.

Keri Doson se nasmeši.

— Znam, prijatelju, ti si to liko pošten da ti je čak neprijatno što vidiš kakvom sam se zmijom oženio. Šta je — tu je. Samo, ne brini. Uskoro ćemo joj prirediti takvo iznenađenje da će nas sama napustiti.

Kada ga Aleks začuđeno pogleda, on nastavi sasvim tiho:

— Ovih dana pozvaću svoju malu Fej da se vrati kući. Da, Ale, ti i ne znaš da ja imam ćerku kojoj j sada osamnaest... ne, devetnaest godina. Nisam je video punih deset godina od kako je... od kako je Margaret otišla. Mislio sam da će devojčici biti bolje na Istoku, ali ovo ovde je sada već pravi grad, i ništa joj neće nedostajati. Čim dođe, poći ćemo do sudije i na praviti testament. Sve što imam ostaviću njoj. Kada to bude saznala, Lusi će pobesneti i uz malo sreće napustiće i mene i Sen Džordž.

Kao da je rekao neku dobru šalu, Keri Doson počeo da se smeje sve glasnije i glasnije.

Kada je došao do daha, on se uozbilji. Gledajući Aleksa u oči, reče iskreno:

— Ti znaš, Ale, da osim tebe nemam ni jednog dobrog prijatelja. Mislim da ne treba ni da ti kažem kako je ovo što

sam ti sada ispričao moja velika tajna. Kad dođe vreme, ti ćeš poći do postaje da sačekas Fej i dovedeš je na ranč.

Aleks samo klimnu glavom u znak saglasnosti, zatim požuri da se vrati na svoje mesto ispred ulaza u Kerijevu sobu.

*
* *

Čitavog dana Kid je obilazio Sen Džordž svraćajući u neki od brojnih saluna. Ocenio je mesto na kome će moći da ubije vreme kartajući se, a nekoliko puta je izdaleka ugledao i Lusi Doson. Nije želeo da ga žena vidi pre vremena, i blagovremeno se sklanjao u stranu.

Nekoliko puta naleteo je i na šerifa Gordona Skota, ali ovaj ničim nije pokazao da mu je Sandensovo lice poznato. Iako nije baš mnogo zazirao od zvezdonosaca, Kidu ipak laknu.

Kada je pao mrak, Kid uđe u salun za koji je znao da ima kockarnicu i nađe mesto za stolom na kome se igrao poker. Oko stola sedela su četvorica viđenijih građana Sen Džordža. Sandens zadovoljno

klimnu glavom. Ljudi oko stola pogledaše ga ispitivički, ali uredno odelo, čista bela košulja, obrijano lice i nadasve prijatan osmeh zadovoljiše njihove kriterijume. Ipak jedan od njih, vlasnik hotela »Kraljica«, dobaci kao uzgred.

— Gospodine, bez uvrede, ako ste profesionalac, ovde se nećete ovajđiti. Mi, naime, igramo u manje sume, više onako, prijateljski — reče veoma grubim glasom.

Kid se samo osmehnu.

— Zar ličim na kockarsku ajkulu, gospodine? Samo želim da sa pravim džentlmenima odigram koju partiju i tako skratim vreme.

Ljudi zaklimaše glavama i partija uskoro poče.

Igralo se zaista u manje sume. Kid veoma brzo zaključio da oko stola nema čoveka koji bi mu bio dostojan protivnik. Zato je igrao gotovo nezainteresovano, gubeći tu i tamo nešto para. Međutim, čim bi se gomila pred njim stanjila, on je obačao više pažnje i začas bi povratio novac uz kamatu. Posle dva sata takve igre, kada se već spremao da zahvali građanima Sen Džordža na društvu, njihovom stolu priđe nepoznati čovek mršavog dugog lica i požutele kože. Iako

je bio besprekorno obučen i obrijan, na neki način je zaudarao. Ili se to možda Kidu samo učinilo. Dobro je poznavao takvu vrstu ljudi.

»Takvi kao ovaj mršavko uvek zaudaraju na nevolje«, po misli Sandens, ali ostavi ostali ma da se izjasne.

Nepoznati bez pitanja privuče slobodnu stolicu, izvadi svežanj novčanica i dva neotvorena špila karata. Tek onda pogleda sve oko stola gotovo drskim pogledom i reče:

— Nadam se, gospodo, da ste večeras skupili hrabrosti i da će neko od vas pristati da sa mnom odigra nekoliko partija. Igraćemo pošteno, ali ne u ovakav sitniš. Dakle?

Trojica bez reči pokupiše svoje pare i napustiše sto. Ostao je samo vlasnik hotela.

Naravno, i Sandens Kid.

— U redu, stranče, baš da vidim koliko si opasan, pa neka me to košta recimo hiljadu dolara — javi se hotelijer kao da želi da pokaže i kockaru i ostalima da se on ne boji.

Kockar samo klimnu glavom. Njegova pažnja već nekoliko minuta bila je koncentrisana na lice Sandens Kida. Iako je imao veliko iskustvo, nije uspeo ništa da pročita, ili

možda nešto kao podsmeh ili prezir.

— Vi, pretpostavljam, ostajete u igri... ili se varam? — obrati se on Kidu.

Kid se samo bolje namesti u stolici i rukom pozva kelnera da naruči flašu dobrog viskija.

— Ja ću prvi deliti — javi se hotelijer i počeo da meša karte.

Kid od prvog deljenja, pa čak i od nekoliko narednih, nije ništa očekivao. Znao je tačno šta će se dešavati. Kockar će pustiti hotelijera da se zaleti, onda će početi da ga pelješi. Kad sa njim bude završeno, okomiće se na Kida.

Tako je i bilo. Hotelijer, koji je u prvih nekoliko deljenja odneo oko pet stotina dolara, počeo da se zaleće i ne pokušavajući da skrije kakve karte ima. Kockar je po izrazu njegovog lica tačno znao na čemu je.

— Rekao bih da opet imate dobre karte, ali ovog puta moraćete malo da se pomučite da bi ste odneli ovih nekoliko novčanica — reče mu kockar i na sto poređa pet novčanica od po sto dolara.

Hotelijer proguta nevidljivu knedlu, onda brzo pogleda u

Kida. Šešira duboko natučenog na oči, Kid je mirno sedeo. Nije ni pogledao karte u rukama.

— Čini se da će ovo morati da se reši između vas dvojice — tihim glasom reče Kid i otpi piće iz čaše.

Ovog trenutka uopšte ga nije interesovao novac na stolu. Njegove oči skrivene obojom šešira ispitivački su počivale na prstima kockara koji je sedeo preko puta njega.

Dok se hotelijer znojio dumeći se da li da odgovori na izazov ili ne, kockar je mirno sedeo. Nije više ni pogledao karte.

Konačno, vlasnik hotela uzdahnu i uplati traženu sumu, onda naglo gurnu još nekoliko novčanica.

— Neka bude okruglo hiljadu — jedva procedi. Krupne graške znoja izbile su po čelu kotrljajući se prema gustim obrvama.

Kockar se nasmeši.

— Neka bude — reče i krete levom rukom u unutrašnji džep kaputa izvlačeći sa dva prsta smotuljak novčanica.

Ono što je drugima promaklo Kid je lepo video. Uz novčanice kockar je izvukao jednu kartu.

Tek što je novih pet novčanica palo na sredinu stola, hotelijer položi svoje karte.

Tri dame, sedmica i osmica.

— Bogami, imate đavolski dobre karte — prokomentariša kockar — ali čini se da ću vas ovog puta tući — nastavi ređajući jednu po jednu kartu.

I on je imao sedmicu i osmicu. Onda stavi i dva keca. Na kraju dodade i keca koju je neopaženo izvukao iz sakoa.

Vlasnik hotela samo huknu. Ništa nije sumnjao. Dotle je dobijao. I sada je imao dobre karte, ali, eto, nedovoljno dobre.

Pokušao je da se nasmeši, ali mu to nije pošlo za rukom.

— Pa, hoćemo li nas dvojica malo da se zabavimo? — obrati se kockar Kidu.

Kid klimnu glavom.

— U redu, hajde da se zabavimo — reče tiho.

Prva dva deljenja Kid je glatko dobio. Gomila pred njim naglo se povećala. U trećem deljenju Kid je iz ruke dobio tri osmice.

Kada su zamenili karte, on dobi još dve sedmice. Bile su to jake karte, ali za poštenu igru. Ovog puta to nije bio slučaj.

Kada je kockar krenuo rukom prema džepu da izvadi novac, Kid se pravio da ništa ne primećuje. Ali, kad kockar htede da spusti novčanice na sto, on bez reči poteže kolt.

— Sada, prijatelju, sasvim polako otvori šaku da ti je ja ne otvorim kuršumom! — reče opasno tiho.

U salunu zavlada tajac. Hotelijer, koji se već spremao da krene, gotovo pade natrag u stolicu.

— Hej, šta to znači? Mislio sam da igram sa džentlmenom, a ne sa nekim prokletim revolverašom — pokuša kockar da se izvuče.

— Ja tako nisam mislio. Odmah sam te pročitao, burazeru — uzvрати Kid prezrivo se smeškajući. Dakle, otvaraš li šaku... ili možda želiš da dohvatiš taj skriveni deringer u džepu?

Kockar uzdrhta. Ruka mu se nehotice otvori i keč karo pade preko ostalih pet karata.

— Pa, on je varao... Ljudi on je varalica! Znači, i mene si! — vlasnik hotela počeo da urla.

Sandens mirno vrati kolt u futrolu i levom rukom pokupi novac sa stola. Kockar htede

da napusti sto i salun, ali ga Kid zaustavi.

— Mislim da ovom džentlmenu duguješ nešto para i jedno izvinjenje, ako bude dovoljno velikodušan da ga prihvati.

Kockar poblede, ako je to u njegovom slučaju uopšte bilo moguće pošto mu je koža i inače bila bledožuta. Ipak, odbrojao je hiljadu dolara i ustao od stola.

— A izvinjenje? — insistirao je Kid.

— Idi do đavola! — vrisnu čovek i u deliću sekunde u nje govoj ruci se, kao nekom čarolijom, stvori dvocevi deringer.

Nije ga držao u džepu, nego u rukavu.

Kada je ispalio prvi hitac, Kid se brzo baci u stranu. Još u padu potegao je kolt. Sa poda je ispalio dva metka jedan za drugim. Pogodio je oba puta.

Kada je ustao, ljudi oko njega počеше da seo dmiču. Kid se pravio kao da ništa ne vidi. Otresao je prašinu sa kaputa i pantalona, zatim sa žaljenjem pogledao razbijenu flašu. Osvrte se, onda pređe za prvi prazan sto i pozva kelnera. Ovaj posle malog snebivanja priđe vidno drhteći.

— Prijatelju, donesi mi još jednu flašu onog božanskog pića — reče Kid blago. Čovek vidno odahnu.

Tog puta je sigurno oborio rekord u brzini usluge.

Kid natoči čašu i iskapi. Dok je sipao po drugi put, priđe mu hotelijer.

— Gospodine... ja bih da vam zahvalim. Možda ste malo preterali sa onim traženjem izvinjenja, možda i niste... Do vraga, to i nije tako važno. Ona varalica je dobila šta je htela. Kako ste ga samo uhvatili! — recitovao je hotelijer sedajući na stolicu.

— Ko zna... možda sam i ja kao on — uzvрати Kid merkajući kako će hotelijer reagovati.

— Siguran sam da ste vi džentlmen. Da li mogu da čujem vaše cenjeno ime? — reče ugladeno, što mu nije baš mnogo pristajalo.

— Ja se zovem Mortimer Kendal i vlasnik sam hotela »Kraljica«.

— Koja slučajnost! Ja sam baš danas po podne odseo u tom hotelu. Moje ime je Hari Longbaf, što ćete moći da pročitate i u knjizi gostiju.

Kako je flaša odmicala, tako je Kendal postajao sve pri-

sniji. Na kraju namignu Sandesu.

— Hej, Hari, šta veliš da pređemo u moj hotel. Imam tamo dve-tri slatke devojke... Možemo bolje da se zabavimo nego ovde.

Kid se maši rukom za flašu, ali ga Kendal zaustavi.

— Mani to, imam ja nešto daleko bolje. Hajdemo.

I zaista, Kid se nije pokajao. Do ranog jutra, uz dobro piće i dve slatke devojke, sedeo je u privatnom apartmanu Mortimera Kendala, koji je već posle dva sata bančenja zaspao blaženim snom.

Prvi zraci sunca počеше da se promaljaju kroz nabore teških somotskih zastora kad se Sandens oprostio od devojaka otišao u svoju sobu. Odmah se svalio na krevet i zaspao.

Probudio se tek kasno po podne ili rano uveče. U svakom slučaju, usijana kugla nije se više videla na nebu. Kid opipa svoje dlakom obraslo lice, skide prsluk i košulju, i stade kraj ogledala da se obrije. Pola sata kasnije, osvežen i u čistoj košulji, siđe u restoran. Osećao je žestoku glad. Tek tada setio se da od prošlog jutra ništa nije pojeo.

Kada je prolazio pored vrata, ovaj ga nekako čudno pogleda i Kid shvati da to može da znači samo jedno.

Neko ga je tražio u hotelu.

Taj neko, pak, mogla je da bude samo njegova tajanstvena poslovna partnerka iz Forda. Kid se nasmeja u sebi. »Ako je bila, doći će opet«, zaključí plavokosi i nastavi da se šetka duž ulice. Zagledan u prolaznike, gotovo je naleteo na šerifa.

— Halo! — oslovi ga šerif.

— Sinoć vas nisam zatekao na licu mesta tamo u kockarnici.

— Šerife, to svakako nije moja krivica — uzvratí Kid.

— Šta to treba da znači, stranče? — pobuni se šerif.

— To znači, šerise, da gnjaviš mog prijatelja i to bez potrebe! — zaori se glas iza šerifovih leđa.

Mortimer Kendal pojavi se u trenutku.

— Zdravo, Hari, ne zameri našem šerifu, on je uvek revnosan. Zato ga i cenimo — dodade šaljivim tonom.

— Ako je to tvoj prijatelj, Kendale, onda je to druga stvar — brzo se osmehnu šerif.

— Čak ako sam ja i neki poznati odmetnik — ubaci Kid ozbiljnim glasom.

Šerif se odjednom uozbilji. Pogleda Kendala, pa Kida, onda opet Kendala. Ovaj je ću tao. I sam se zagledao u zagonetnog stranca. Još sinoć po sumnjao je da se pred njim nalazi opasan čovek. Sa koje strane zakona je stajao plavo kosi stranac, to nije mogao da odgonetne.

— Strnanče, ako te nema na poternicama koje držim u sto lu, onda si ovde dobro došao sve dok ne uradiš nešto nezakonito. Onda...

Šerif nije završio.

— Samo sam se šalio, šerife. Ovaj grad mi se sviđa i ne mam namere da ovde pravim džumbus sve dok me neko na to ne natera.

— U redu, momci, hajdemo sad da zalijemo ovaj prijateljski razgovor — ponovo se javi Kendal i sva trojica uđoše u prvi salun.

Oko deset sati Kid ih napusti i vrati se u sobu. Nije se mnogo iznenadio kada na krevetu ugleda ženu. Lusi je mirno ležala pod pokrivačem kao da se nalazi u svojoj, a ne u sobi nepoznatog čoveka.

— Navikao si da te žene čekaju, ili si na meni hteo da probaš svoj šarm, lepojko — reče ona drsko.

Kid nije ništa rekao. Skide se i leže pored žene.

Tek kasnije, mnogo kasnije, dok je vukao dim iz cigarete, slušao je životnu priču Lusi Doson. Kada žena konačno završi, on reče:

— Vreme je da me upoznaš sa poslom, ili si možda izgubila želju da ga obavimo?

Lusi se podboči i zagleda se u nejasne obrise na jastuku.

Uzalud je do maločas pokušavala da odgonetne kakav je čovek taj Sandens Kid. Znala je da novinama i raznim napisima o njemu i Buču ne može da veruje, bar ne sasvim. Ipak, kopkalo je da dozna dogle je ovaj plavokosi momak spreman da ide.

— Za pet dana u banku treba da stigne velika pošiljka novca. To su pare koje će Keri podeliti rančerima i farmerima na zajam. Koliko sam uspela da dokučim, biće oko sto hiljada. Keri sve pare drži u trezoru u svojoj kancelariji. Pokušaću da se domognem ključa i napravim duplikat. Ako mi to ne uspe, moraćeš da razvališ sef...

— Ko će da me spreči da pobegnem sa svim parama? — iznenada je prekide Kid.

Lusi ućuta. Zagleda se još jednom u oči koje su mutno

svetlucale pod sjajem mesečine.

— Niko. Ko bi se usudio da stane pred Sandens Kida? Ali — žena napravi kratku pauzu da bi ga poljubila — ali ja znam da si ti pošten, da si muškarac i da nećeš prevariti nezaštićenu ženu.

Kid se nasmeja u sebi zbog »nezaštićene žene«, ali morao je da prizna da ga je ova iskusna žena dobro procenila.

— U redu. Kad dođe vreme, reći ćeš mi kako napreduje stvar sa ključem. A sada da nastavimo. Još malo, pa će svanuti.

To malo potrajalo je mnogo duže, i njih dvoje na kraju zaspase isprepletenih nogu i ruku. Lusi je prva došla sebi, obukla se i neopaženo napustila hotel.

Bar je ona tako mislila.

Skriven iz ugla obližnje šupe, Klej Alison je besno bacio tek upaljenu cigaretu. Čitavu noć proveo je tu čekajući da se njegova ljubavnica vrati. Nekoliko puta je već krenuo da upadne u hotel i da jednostavno ispali nekoliko metaka u tog elegantno obučenog stranca. Ipak, u poslednjem trenutku bi shvatio da to ničemu ne vodi, i zato je čekao.

Lusi taman zamače iza ugla žureći da se što pre dokopa zadnjeg dvorišta svoje kuće, kad je neko iz senke grubo dograbi za ruku i povuče. Žena gotovo kriknu od straha i iznenađenja, ali se brzo umiri kada je prepoznala Alisona.

— Ah, Kleje, to si ti... Već sam se uplašila.

Klej je gledao zakrvavljenim očima. Kad je progovorio, Lusi oseti zadah jeftinog viskija. Alison je te noći dosta popio dežurajući u mraku.

— Gde si do sada bila? — prosikta.

Lusi shvati da nema svrhe da laže. Mrak je bio bolesno ljubomoran.

— To se tebe ne tiče. Ili možda smatraš da imaš prava da me ispituješ? Ko ti je dao to pravo? — reče prkosno.

Alison je još jače steže za ruku.

— Imam ja sva prava, ti... ti...

Nije se usudio da kaže »dro-ljo«. Samo je drhtao.

— Kaži šta imaš... Hajde... kaži. Pusti me već jednom. Da mi nisi možda muž, pa me ispituješ gde sam i sa kim sam bila?

— Znam ja i gde i sa kime si provela noć — najzad drhta

vim glasom prevali momak. — Znam, cele noći sam te čekao. Zar si morala...

Glas mu pređe gotovo u jecaj. Lusi se šažali.

— Mali moj, pa ti znaš da volim samo tebe. Bila sam kod onog revolveraša, ali nije bilo ništa od onoga što ti misliš. Ne, veruj mi. Ponudila sam mu da završi posao. Op-ljačkaće Kerija, a ti ćeš ga onda uhapsiti. Ja ću te čekati sa parama na granici. Onda idemo u sunčanu Kaliforniju, daleko od ove pustoši. Živećemo kao bogati ljudi.

Uverljiv glas i lepa priča umiriše Kleja. On samo klimnu glavom.

— Za tri-četiri dana najdalje naš mali posao biće obavljen. Najbolje da se za to vre me više ne viđamo. Ja ću ti javiti kad sve bude spremno. Možda će biti najbolje da oba vestiš i šerifa — ja ću ti reći o čemu — pa neka i on krene s tobom na onog plavokosog revolveraša.

— Ko ti je uopšte taj i kako si došla do njega? — ne izdrža Klej da ne upita.

Lusi umalo ne reče o kome je reč, ali se na vreme zaustavi.

— To ti je običan avanturista koji će za pare sve da uradi. Čula sam slučajno za njega i... znaš ti mene, lako sam došla do njega i noćas smo se dogovorili o poslu.

— Mora da je skup? — dobaci Alison.

Lusi se nasmeja.

— Pa, nije baš jeftin, ali svejedno. Kad ga uhapsiš, odu zećeš mu i sav novac koji bude kod njega. Na putu do vešala mu sigurno neće biti potreban.

Sivilo zore postajalo je sve prozirnije. Lusi se oprostila od Kleja.

— Zapamti, dok ti se ne javim, ne prilazi mi — reče odlazeći.

Klej se polako okrete oko sebe. Nikoga još nije bilo na ulici. Prozori na kućama još su bili u mraku. On udahnu duboko, zatim sa prezirom pogleda kuće duž ulice.

— Neću vas još dugo gledati... već ste mi se svi smučili — tiho reče. Potom, pomerivši opasač, krete put kancelarije.

Ne malo se iznenadio kada je za stolom ugledao šerifa.

— Šta ti radiš tako rano ovde, šerife? — upita iznenađeno.

— Ah, staračka posla, nisam mogao da spavam, pa sam došao da pogledam stare poternice — uzvрати šerif zevajući. — Otkud ti ovako rano?

Klej samo odmahnu rukom i sruči se u obližnju stolicu.

— I, ima li šta interesantno među tim starim hartijama? — dobaci hvatajući flašu iz stola.

— Pa, kako se uzme — odgovori stari šerif polako. — Našao sam jednu staru poternicu sa slikom jednog stranca koji se trenutno nalazi kod nas. Mora da je on, mada je slika pomalo bleđa.

Klej se trže kao oparen.

— Daj da vidim — reče nervozno.

— Hej, polako, nema razloga da se uzbuđuješ. Prvo, poternica je izdata u Koloradu. Kod nas ne važi. Drugo, kažem ti da je stara najmanje nekoliko godina. Znaš da oдавno nismo čitili ovu prostoriју.

Alison prosto istrže izbledeli papir iz šerifove ruke. On nije morao da gleda dva puta ili da škilji kao stari šerif.

Čoveka na poternici odmah je prepoznao.

Bio je to onaj plavokosi đavo.

Onaj kod koga je Lusi provela noć.

— Sandens Kid... — reče jetko. — Šerife, imamo pravu zverku u gradu. Šta misliš da preduzmemo?

Šerif sleže ramenima.

— Zašto nešto da preduzmemo? Momak za sada ne pravi nikakve poteškoće. Ako tako ostane, pravićemo se da ga nismo ni primetili. Tako je bolje...

— Za koga bolje, bogamu?

— Za tebe i mene, sinko. Zar nisi čuo kako taj momak puca? Ja baš nemam želju da mu stanem pred kolt. Ti, ako si dovoljno lud ili ti se više ne živi, izvoli.

Klej Alison se brzo ohladio. Druge brige počese da ga more. On će za neki dan ipak morati da stane pred tog odmetnika. »Ali, varaš se, šerife, ako misliš da ću pred njega sam«, pomisli momak. »Moraćeš i ti sa mnom«.

IV

Nije Sandens Kid bio jedini koji je tih dana žalio za starim vremenima. Samo, za razliku od Kida, koji je u vreme okršaja na granici i burnim

danima Divljeg zapada još bio dete, ovaj drugi, Pol Dženings, bio je onda mladić, tek prerastao dečaćko doba. Njegovo ja hanje, međutim, nije potrajalo onoliko koliko je želeo. Petogo dišnja karijera ubice i pljačkaša naglo je prekinuta. Ranjen pri napadu na jednu banku u Teksasu, uhvaćen je i osuđen na petnaest godina robijske prve u Saskatevi, zatim u Jumi.

Pokušavao je nekoliko puta da pobegne i svaki pokušaj skupo platio. Leđa su mu ostala išarana korbačem, a dane i dane proveo je u samici. Izgledalo je da se konačno smirio i da je odlučio da sačeka da mu kazna istekne.

Došao je i taj dan.

Pošto je opasao svoj stari opasač sa koltom i u džep stavio stotinak dolara, on samo odmahnu rukom kada upravnik počne da mu savetuje kako sada treba da krene stazama poštenja i napusti kancelariju.

Petnaestak minuta kasnije, stajao je ispred visoke kapije zagledan u put koji se polako spuštao prema naselju. Juma se za poslednjih petnaest godina toliko promenila da je Dženings stajao širom otvorenih usta i zurio u ljude na uli-

ci. Prosto je skočio kada jedan automobil uz zaglušujuću buku protutnja pored njega.

I prolaznici su njega zagledali ljubopitljivo, ali i sa podsmehom. Odelo mu je bilo staromodno i pohabano. Šešir je davno izgubio fazon, a marama oko njegovog vrata više zaista nije ličila ni na šta. Pol htede u prvi mah da uđe u prodavnicu i obnovi garderobu, ali se brzo predomislio. Konačno, na samom izlasku iz grada nađe ono što je tražio — trošnu gradsku štalu, u kojoj posle dugog cenjkanja uspe da kupi neko kljuse za celih osamdeset dolara.

Razbojnik nije mogao da je i dolar za to vreme pao.

Dženings je brzo napustio Jumu. Jahao je sve dalje i dalje, željan nekog skrovitog mesta na kome će moći da smisli šta dalje. Još na ulicama Jume shvatio je da je njegovo doba prošlo. Danas je imao bližu pedeset, a ko zna gde su, ako su uopšte živi, svi oni divlji momci s kojima je nekada jahao.

Njegovo lutanje potrajalo je nekoliko nedelja. Za to vreme našao je dve skitnice. Obojica su bili mlađi od njega, ali odmah je u njima nanjušio

bandite. Brzo su našli zajednički jezik.

Prvi posao obavili su na jednoj udaljenoj farmi. Pobili su farmera i njegovu porodicu, ukrali mu konje i pokupili ono malo para što se zateklo u kući. Ipak, imali su dovoljno za municiju bolje oružje.

Konačno, posle dugog jahanja, njih trojca kao aveti prošlosti stigoše nadomak Sen Džordža u državi Juta.

Piter i Fred Kapriski, očigledno potomci doseljenika iz Poljske, prećutno su priznali Pola za šefa pošto im je on neprekidno pričao o starim danima i podvizima.

— Pa, šefe, sada ćemo moći da uradimo nešto veće. Grad pred nama je dovoljno daleko od sveta, a dovoljno veliki da u njemu ima šta da se zdipi. Šta kažeš, a? — po treći put tog dana pitao je Piter.

— Ne brini, dečko, napravimo nešto veliko. I ja sam se zaželeo pravog posla. Vi sačekajte ovde, a ja ću procunjati i izviditi situaciju. Ne brinite, doneću vam nešto iz grada.

Pol je zaista želeo da napravi jedan veći posao kako bi došao do krupnije svote, a po

sle, ko zna, možda bi se negde i povukao. Juma mu je ispila i snagu i zdravlje. Poslednjih mesec-dva dana uverio se da za njega duga jahanja više ne dolaze u obzir.

Tako se Sen Džordžu približavala još jedna opasnost, ili bar još jedan čin neke davno započete drame.

* *

Keri Doson držao je u ruci tek prispeli telegram. Pošto ga pročita, još jednom pozva Aleksa.

— Ale, moja devojčica, moja Fej, dolazi sutra. Molim te da nikome ništa ne govoriš. Spremi se i pođi do stanice po nju, a ja idem odmah na ranč. Kada je budeš dočekao, požuri na ranč.

— Ali, gazda... Keri... ko će da bude s tobom dok ja...

— Ništa ne brini, Frenk će biti kraj mene. Uostalom, rastajemo se samo do sutra. Novac je stigao, zaključan je u sefu, i ja više nemam posla. Bar ne još nekoliko dana. Samo ti pođi i ništa ne brini. Važno je da niko ne sazna za Fej.

Na žalost, Kerijeva brižljivo čuvana tajna više nije bila tajna.

Klej Alison zatekao se u pošti nekim poslom baš u trenutku kada je stigao telegram za Kerija.

— Hej, Klej, slušaj ovo! — pozva ga poštanski činovnik smatrajući da šerifov pomoćnik sve treba da zna. — Naš gospodin Doson ima ćerku. To je izgleda malo ko ovde upamtio.

— Pa šta? — uzvрати Klej.

— Ništa, ta mala sutra dolazi ovamo, eto šta.

Klej tek tada shvati šta mu poštar govori, i brzo napusti poštu. Uskoro se našao pored Lusi.

— Klej, zar se nismo dogovorili... — počе ona, ali je Klej ućutka.

— Tvoj dragi muž ima ćerkicu i ta devojčica sutra dolazi u grad. Šta kažeš na to?

Lusi zinu. Keri nikada nije pominjao dete. Znači, nikada nije ni nameravao da joj ostavi svoje bogatstvo. Žena besno frknu.

— Znači, tako je mislio moj voljeni bogalj! E, neće to moći tako. Slušaj me dobro.

Odmah nađi dvojicu ljudi i neka kako znaju spreče tu devojčicu da dođe u grad.

— Ali, Lusi, otkud znamo kada će doći i gde? — počе Klej, ali se brzo seti. — Pa, da, ona sutra dolazi. Neka je čekaju na stanici. To si mislila i ti?

Lusi nervozno odmahnu rukom.

— Neka je po svaku cenu zaustave! Neka rade što hoće, baš me brga! Ja ću za to vreme srediti onog matorog bogalja.

Klej požuri da ispuni nalog svoje ljubavnice. Tako su, kada je sunce počelo da se kloni zapadu, dvojica mračnih meleza koji su živeli na periferiji grada uz dobru nagradu krenuli da ispune dobijeni zadatak. Dragoceni podatak dao im je sam Alison, kome nije promakao Aleksov odlazak iz grada.

— Samo pratite njega, i doći ćete do devojčice — rekao im je.

* *

Lusi Doson požurila je do banke, ali joj tamo rekoše da je Doson nekim poslom mo-

rao iz grada. To je bilo Keri-jevo naređenje.

— Toliko se brinem za nje-
ga — reče Lusi starom službe-
niku. — Znam da je ovih da-
na brinuo zbog nekog novca,
a sada, eto, opet nekud juri.

— Ne brinite, gospodine Do-
son, u poverenju ću vam reći
da su one pare već u sesu, a
gospodin Doson ovog puta ne-
ma neki težak posao. Sigurno
će vam se brzo javiti.

Lusi zadrhta od uzbuđenja.
Znači, pare su tu. Do đavola
onda i Keri i njegovo derište!
Sada mora što pre do Kida
da mu kaže novost. Prolazeći
kroz banku, shvatila je da ni
Aleks ni Frenk nisu tu. Uto-
liko bolje za Kida i nju. Keri
očigledno smatra da je dolazak
novca ostao dobro čuvana taj-
na i da nisu potrebni posebni
čuvari. Noćni čuvar, koji je i
inače obilazio banku, biće do-
voljno obezbeđenje.

Lusi se nasmeja, zatim požu-
ri do hotela. Na njenu sreću,
Kid je sedeo u restoranu i li-
stao neke stare novine. Žena
sede za stolu kraj njegovog i
uskoro mu došapnu da će ve-
čeras doći do njega.

— Kucnuo je čas — tiho
mu je dobacila dok je prola-
zila pored njega napuštajući
restoran.

Pod okriljem mraka Lusi se
ušunjala u Kidovu sobu.

— Došlo je vreme da poka-
žeš koliko stvarno vrediš —
poče ona čim ga je strasno po-
ljubila. — Uostalom, nećeš ima-
ti mnogo težak posao. Keri
je sa svojim psima — čuvari-
ma nekuda otišao i banku ču-
va samo noćni čuvar. Njega
ćeš lako srediti. Šta ćeš sa se-
fom, to je tvoja stvar. Sada
da se dogovorimo gde da se
nađemo posle obavljenog po-
sla — pomalo nervozno govo-
rila je Lusi.

Kid je bio hladnokrvan. Po-
malo preterano za njen ukus,
ali sada više nije imala kud.

— Nemamo šta da se dogo-
varamo — javi se prvi put te
večeri Kid. Kada ga ona upit-
no pogleda, on mirno nastavi:
— Siguran sam da si ti sve
već lepo smislila.

Lusi odahnu. Ovaj plavoko-
si momak svaki čas je bacao
u nedoumicu. Čas je strepela,
čas je bila sasvim uverena da
će sve biti u redu.

— Kide, još ni jednom nisi
rekao ni reći o deobi plena —
reče žena iznenada.

— Šta tu ima da se priča?
Rekla si da smo partneri. Zna-
či, delimo popola. Možda si ti
imala neki drugi plan?

Još jednom ga Lusi ispitivački pogleda. Konačno reče:

— Znaš, bilo kog drugog otelala bih do đavola. Naravno da mi ni na kraj pameti ne bi bilo da sa nekim delim plen. Ali ti si nešto drugo. Nešto sasvim, sasvim drugo.

Da bi svoje reči potkrepila, ona se još jednom obisnu Kidu oko vrata nudeći mu vrele usne i sve ostalo.

Kada je posle ponoći kretala iz njegove sobe, ona još jednom reče:

— Naći ćemo se u kolibi koju sam ti pomenula. Ne možeš da je promašiš. Tačno pet milja od grada kada kreneš putem prema istoku. Ja ću te sutra posle podne tamo čekati.

Sandens samo klimnu glavom i okrete se na drugu stranu.

*
* *

Nekako u to isto vreme još trojica ljudi nisu spavali. Bili su to Pol Dženings i njegovi novopečeni prijatelji.

— Momci, za početak ćemo provaliti u jednu trgovinu. Video sam gde onaj matori drži

pare dok sam kod njega kupovao viski. Posle, ko zna, možda ćemo krenuti i na samu banku — ponavljao je Pol na težući flašu.

— Znači, misli da napadnemo usred dana? — pitao je Pit.

— Nego šta? To je uvek bio moj stil. Prvo, niko se neće tome nadati, a drugo — lakše ćemo bežati po danu pošto ne poznajem ovaj teren — objasni im Pol.

Zagrejani pićem i idejom da će sutra ići u akciju, momci uskoro zadremaše.

Pol je još dugo ostao budan. Duge godine robijanja donele su mu neizlečivu nesanicu. Gurnuo je na vatru jednu debelu granu, onda privukao dopola ispijenu flašu. Pijuckao je i u mislima prebirao uspomene.

Tako je dočekao i jutro.

V

Fej Doson bila je uzbuđena nego ikada ranije. Oca nije videla tako dugo da ga je skoro i zaboravila. O njemu je znala samo ono što joj je tetka rekla, a ni ona nije znala bogzna šta. Od brata je redo-

vno dobija samo čekove i neku šturu vest.

Kada je kondukter prišao i obavestio je da za deset minuta stižu na stanicu, ona uzdrhta. Nadala se da će otac doći pred nju i da će je prepoznati. Još pre nego što je voz stao, ona je sa dve velike putne torbe i malom torbicom u šakam nestrpljivo stajala pred vratima vagona. Uz pisak i škripu točkova voz se zaustavio.

Iz vagona je izašlo samo nekoliko putnika. Svi oni odmah krenuše. Devojka počela se okreće na sve strane, ali nju kao da niko nije čekao. Kada je strah već počeo da je hvata, pride joj visoki i krupni čovek držeći šešir u rukama.

— Gospođica Doson... Fej... vi ste Fej, zar ne? — pitao je čovek prijatnim glasom.

Devojka brzo zaklima nekoliko puta glavom.

— Tata... gde je moj tata? — upita tiho.

— Gospodin Keri je na ranču, čeka vas. Mene je poslao po vas. Zna, on teško podnosi truckanje na kolima, a u sedlo ne može.

Devojka se zagleda u čoveka. Aleks shvati da ona verovatno nema pojma o sudbini Kerija Dosona.

— Nije to ništa strašno, gospođice, u pitanju su stare povrede. Sa njim je sada sve u najboljem redu. Idemo. Uskoro ćete se i sami u to uveriti.

Devojka oseti da u ovog snažnog čoveka može da ima poverenja. Bez reči krene za njim prema dvokolici koja je stajala iza stanične barake.

Dok su njih dvoje kretali put desetak milja udaljenog ranča, dva mračna tipa pratili ih pogledom. Kada se dvokolica izgubila iz vidokruga, njih dvojica pojahaše konje i kretoše za njom.

Za to vreme Buč Kasidi približavao se sa suprotne strane.

On je idući prema Sen Džordžu jednog trenutka skrenuo sa puta i zalutao, pa se tako našao na ovoj strani. Pre dva sata sreo je nekog kauboja i ovaj ga uputi na pravi put.

— Još malo, konjiću, pa ćemo se i ti i ja dobro odmoriti bez obzira da li ćemo naći onog ludog dečaka — reče poluglasno brišući očno čelo.

Kada je dojahao do jednog brežuljka obraslog kedrovima, Buč odlučio da se malo odmori. Zapalio je cigaretu. Nije mu prijala, i on je brzo baci. Ume

sto nje otkide jednu travku i poče da je gricka.

»Da li će Kid biti u tom prokletom gradu, ili sam sve ove milje uzalud prejahao?« pitao se Kasidi. Za trenutak je hteo odmah da nastavi kako bi što pre prekinuo neizvesnost, ali je znao da mora svom konju da pruži predah.

Iznenada njegovu pažnju pri vukoše dvojica jahača. Sakrili su se iza grupe velikog drveća. Radoznao po prirodi, Buč se prišunja da izbliza vidi šta smeraju. »Ko bi se krio pustoši ako ne namerava da nekoga iznenadi?« — zaključio Buč i izvadi kolt.

Čekanje se odužilo. Posle tišine, koja je zbog čekanja izgledala još veća, izdaleka se začu topot konjskih kopita, po tom i tandrkanje točkova po kamenitom putu. Buč brzo baci pogled ka mestu na kome su nepoznati jahači zauzeli busiju.

»Ako odluče da pripucaju, oni u kolima neće imati nikakve šanse«, pomisli. »Moraću da se umešam, ali u pravo vreme«.

Konačno se na putu pojavi dvokolica. Na njoj su bili muškarac i žena. Sedeli su bezbrižno ne očekujući nikakav napad.

Buč je odbrojavao mete sada ne skidajući pogled sa grupe drveća iza koje su se nalazili nepoznati jahači. Onda mu se učini da kroz granje naslućuje nekakvo kretanje. Na sreću onih u kolima, nije se prevario. U trenutku kada jedan od jahača naglo izbi pred kola, Buč kleče i ispali tri hica jedan za drugim u njegovom pravcu. Već prvim pogodio je konja. Životinja bolno njisnu i zbaci jahača.

— Čuvajte se, tamo je još jedan! — brzo doviknu čoveku u kolima.

Aleksu nije trebalo dva puta da se govori. Brzinom koja je, s obzirom na njegovo krupno telo, zaista bila zapanjujuća, on zauzda konja istovremeno grabeći dvocevku drugom rukom.

Dvocevka grmnu i zagluši pucaj napadačkog kolta koji je istovremeno opalio.

Aleks se zanjihao pogođen u slabinu, a napadač jednostavno odlete iz sedla sa trbuhom i grudima punim olova.

Buč oprezno priđe prvom jahaču, ali samo jedan pogled na čudno iskrivljenu glavu bio mu je dovoljan da zaključio kako je čovek slomio vrat pri padu s konja.

Kasidi vrati kolt u futrolu i priđe Aleksu, koji ga je nekoliko trenutaka gledao s nepoverenjem.

— U redu je, gospodine — nasmeši se Buč. — Sa ovim momcima ja nemam ništa. Slučajno sam se zatekao tamo gore. Još pre gotovo sat vremena video sam ih kada su zauzeli busiju. Eto, ostao sam da vidim šta nameravaju.

Aleks klimnu glavom i spusti pušku. Istog trenutka zanjihao se na kolima. Svakako bi pao da Buč nije pritrčao i prihvatio ga.

Posle izvesnog vremena, pošto je nekako uspeo da ga previje i ulije mu u usta nešto vode iz čaturice koju je našao ispod kočijaškog sedišta Aleks je došao sebi.

— Fej... gde je devojčica? — odmah upita i smiri se kad je korak-dva dalje ugledao devojku. Posmatrala ga je suznim očima.

— Sve je u redu, čika Ale, ovaj gospodin vas je previo, a i mene je umirio — reče devojka gledajući zahvalno u Buča.

Aleks po drugi put pažljivo pogleda nasmejano Kasidijevo lice i čiste plave oči. Buču je bilo malo neprijatno zbog za-

hvaljivanja koje mu je devojka neprekidno upućivala, pa se premeštao s noge na nogu.

— Stranče, dugujem vam veliku zahvalnost, najviše zbog ove devojke. Ne bih sebi nikada oprostio da joj se nešto dogodilo. Obećao sam njenom ocu da ću je živu i zdravu dovesti kući. Molim vas da mi u tome pomognete ako ne žurite mnogo.

Buč se našao na mucu. Nekoliko trenutaka je razmišljao.

— Pošao sam da nađem prijatelja u Sen Džordžu, ali svejedno. On se ne bi ljutio da zna šta me je zadržalo — reče konačno.

Tako njih troje nastaviše put posle prinudnog zadržavanja.

* *

Za to vreme četvorica muškaraca kretala su, ne znajući jedni za druge, da obave dva nečasna posla.

Sandens Kid je iz gradske štale doveo konja. U salunu je ispijao piće pre nego što će krenuti u banku.

Sa druge strane grada ujahao je Pol sa svojim pratiocima.

Mirno su dojahali do blizu velike trgovine mešovitom robom. Seli su na trem preko puta i posmatrali kako ljudi ulaze i izlaze iz prodavnice.

— Pole, koliko još mislite da čekamo? — upita Fred.

— Sinko, u našem poslu moraš da naučiš i da čekaš. Vidiš li one ljude što ulaze i izlaze? E, lepo. Svaki minut čekanja za nas znači dolar više u kasi onog trgovca unutra. Je li ti sad jasno! — reče Pol mirnim glasom i počeo da savija cigaretu.

Sandens popi viski, spusti novac na šank i laganim korakom krete prema izlazu. Prošao je pored banke i začudio se kada u njoj ne vide ni jednog klijenta. To ga malo začudi, i on krete prema vratima. Jedan činovnik na šalteru pogleda ga za trenutak, zatim nastavi svoj posao.

Noćni čuvar, koji je pola noći prespavao, sada je bio na stolici kraj vrata. Dvocevka skraćenih cevi ležala mu je preko kolena.

Kid krete prema vratima na kojima je pisalo »Privatno« i taman uhvati za kvaku kad začu iza leđa tih glas.

— Gospodine, bojim se da ste uzalud dolazili ako ste do-

šli zbog gospodina Dosona. On, naime, nije tu i neće dolaziti još dva dana. Mogu li ja da vam pomognem? — govorio je sedokos, pogrbljen čovek koji je davno prevaleo šezdesetu.

Bio je to stari blagajnik Moris, u koga je bankar Doson imao neograničeno poverenje.

Kid se nasmeja.

— Da sam znao da Keri nije ovde, uštedeo bih sebi ovo naporno jahanje. Nije mi pominjao da neće biti u gradu ovih dana. Znate — nastavi u poverenju tišim glasom — dogovorili smo se da mu donesem neko kamenje na čuvanje...

Stari Moris dobro pogleda malu kesu izrađenu od najfinije kože koja se za trenutak pojavi u Sandensovim rukama pa isto tako brzo nestade u unutrašnjem džepu.

— Vi, očigledno, dobro poznajete gospodina Dosona čim ga zovete po imenu... Mislim da se gazda neće ljutiti ako ja primam na sebe tu njegovu obavezu u vezi sa... kamenjem.

Kid se još jednom osmehnu.

— Biću vam bezgranično zahvalan — reče i pruži kesu starom čoveku.

Ovaj ga za trenutak zbunjeno pogleda. Onda se osmehnu i sam.

— Izvolite unutra. Znae, gazda i ja radimo odavno, već dvadeset godina, pa ja imam ključ i od njegove kancelarije i od sefa — dodade gotovo šapatom.

Nekoliko trenutaka kasnije Kid se nađe u prostranoj kancelariji bankara Dosona. Pravio se da ne gleda u pravcu sefa koji se ukaza iza velike slike sa desne strane. Tek kada se čuo karakterističan šum otvaranja brave, on u dva sko ka priđe i udari starca iza vrata.

Čovek se bez glasa sruši na pod. Sandens ga je pridržavao. Novac u sefu još se nalazio u vreći sa oznakom banke koja ga je poslala. Kid je izvadi, potom zatvori sef. Pošto i sliku vrati na mesto, on podiže Morisa i stavi ga u fotelju iza pisaćeg stola. Tek tada priđe prozoru sa leve strane i zadovoljno odahnu. Prozor je gledao na malu baštu i sporednu ulicu. Brzo otvori okno, spusti vreću da padne u travu, zatim i sam skoči u dvorište.

— Ovo je bilo kao dečja igra — procedi kroz smeh.

Pet minuta kasnije bio je već u sedlu.

Noćnom čuvaru je nešto u glavi zazvonilo na uzbunu. On krete prema vratima kancelarije, kad spolja odjeknu revolveraska paljba. Čovek zastade i požuri na ulicu. Video je šerifa i Kleja Alisona kako trče prema trgovini na kraju grada. Sa te strane odjeknu još nekoliko hitaca, onda do nje ga dopre topot konja koji su iz mesta kretali u trk.

Video je Kleja i šerifa kako uzjahuju nečije konje i kreću za napadačima. Čuvar odmahnu rukom i vrati se u banku. Nekoliko trenutaka stajao je dvoumeći se, onda priđe i zakuca na vratima.

— Hej, čika Morise, treba li vam nešto? — reče glasno.

Odgovor nije dobio. Zakuca zato još jače pa pritisnu kvaku. Otvorio je vrata baš u trenutku kada se starac podiže iz fotelje i pokaza rukom ka mestu na kome je sef.

— On... nije nikakav prijatelj... napao me... sef — mucao je čovek.

Uskoro obojica se zagledaše u prazan sef.

— Kako je pobegao? Nije izašao kroz banku — počeo čuvar, a onda primeti otvoren prozor.

Istrča u glavnu prostoriju vičući da je banka opljačkana.

Klej Alison odvrati šerifa od potere za napadačima.

— Ko zna, šerife, možda nisu ništa ni odneli, a mi jurimo ko ludi. Hajde da se vratimo i prvo ispitamo stvar. Uostalom, bez naših konja, sa ovim ragama, nemamo nikakve šanse.

Šerif brzo pristade. Vратиše se u grad. Začudo, bilo je baš onako kako je Klej i rekao. Pol i njegova dva momka nisu uspjeli da naprave neku veću štetu.

— Sav pazar odneo sam još sinoć u banku, a od jutros sam pazario jedva dvadesetak dolara — obavesti ih trgovac.

Dakle, napadači su više pucali da zaplaše ili da se sami okuraže nego što su napravili neku štetu.

Šerif taman odahnu, kad ga obavestiše da je banka opljačkana.

— Sto mu gromova, onda je ovaj napad poslužio da nam odvuče pažnju! — zaključí šerif i požuri do banke.

Dok su se približavali banci, susretoše se sa Lusi Doson. Ona dade znak Kleju i ovaj za stade.

— Naš čovek je obavio posao. Ja idem da se po podne nađem s njim, a ti povedi še-

rifa i poteru. Naći ćeš ga u kolibi, u našoj kolibi — reče kratko.

— A ti, kako ćeš... kako ćeš izići nakraj s njim? — zabrinuto upita Klej.

— To prepusti meni. Gledaj da vi ne zakasnite. Sve ostalo ću ja već nekako srediti.

Pomisao na sto hiljada dolara učinila je da zaboravi i Kerija i njegovu ćerku, za koju je najmila i ubice. Sada je jedva čekala da stavi ruke na pare. Za Kida je već spremila plan. A šta sa Klejom?

— Trpeću ga još samo malo. Naći će se neko ko će i njega srediti. Lako je kad imam toliko para — šaptala je žureći kući.

Kuća u gradu praktično je bila samo njena. Keri je u nju retko svraćao od kako je ostao udovac. On je spavao u banci. Kada je želeo da se odmori, išao bi na ranč, koji Lusi nije mogla ni da smisli.

Stgavši kući, ona pokupi nakit i tek nekoliko haljina, ali zastade usred pakovanja.

»Zašto uopšte da bežim? Šta je sto hiljada prema onome što mi sleduje? Zar nisam s tim bogaljem provela toliko vremena? Red je da mi to plati«, pomisli obuzeta gramzivom-

šču. »Ovaj ludi revolveraš će sigurno poginuti, a ja ću sakriti novac. Naturiću im priču o Kidovom ortaku i svi će zaključiti da je Buč Kasidi odneo plen.

Zadovoljan novoskovanim planom, ona vrati stvari na svoje mesto i obuče se za jahanje.

Niko nije video kada je napustila Sen Džordž i krenula prema davno napuštenoj kolibi na imanju svoga muža.

* *

Susret oca i ćerke bio je zaista dirljiv. Odgajana pod strogom kontrolom svoje tetke, Fej nije upoznala ni nežnost ni velikodušnost. Sada je bila na pragu da sve to oseti.

Keri Doson je nekoliko minuta netremice gledao lepo devojčino lice. Sličnost sa njegovom pokojnom ženom bila je više nego očigledna.

Pošto su se pozdravili, on naredi Meksikanki koja je bila domaćica na ranču da devojku odvede u njenu sobu. Onda se posveti ranjenom prijatelju i plavookom strancu, koji se stalno osmehivao.

Posle kraćeg razgovora sve je znao.

Začudo, Aleks se ponašao kao da nije ranjen. Njegov snažni organizam odneo je pobedu nad ranom već u samom startu.

— Misliš da je napad bio slučajan? — upita ga Keri.

Aleks pogleda u Buča. Kako je ovaj bio zabavljen razgledanjem zbirke koltova na zidu, on odmahnu glavom.

— Ona? — nastavi Keri tiho.

— Najverovatnije, ali kako je saznala?

— Kasnije ćemo o tome. Sada da se posvetimo tvom i Fejinom spasiocu.

— Još jednom tog dana Buč je morao da sluša reči zahvalnosti i da se premešta s noge na nogu.

— Pre nego što vam zahvalim, pozivam vas da nekoliko dana budete moj gost, a onda ćemo videti — reče Keri na kraju.

— Bojim se da ću morati da vas odbijem, bar dok ne odem u grad i vidim da li je moj prijatelj tamo. Posle toga biću vaš gost — odgovori Kasidi na ljubazan poziv svog doaćina.

— U redu, prijatelju. Odmorite se, a sutra pođite do grada. Neko od mojih kauboja će vas povesti.

*
* *

Međutim, odmor na ranču Kerija Dosona nije mogao da potraje kako je planirano. Negde posle ručka, na konju okupanom znojem, stigao je glasnik iz Sen Džordža. Pet minuta kasnije svi na ranču znali su da je banka opljačkana. Buč Kasidi je stajao sa ostalima na tremu kada je Keri izašao sa glasnikom i svojim ljudima saopštio vest.

— Pljačkaš je bio sam — objašnjavao je Keri. — Stari Moris ga je opisao. To je neki stranac, malo duže plave kose, elegantno obučen. Nosi kolt oko pojasa. Morisu se predstavio kao moj prijatelj i dao mu neku kesu sa dijamantima na čuvanje...

* Buč dalje nije čuo. Umalo se nije srozao niza zid.

Sandens Kid je bio u Sen Džordžu.

Sandens Kid je opljačkao banku, sam, usred dana!

— Da li je bilo pucnjave u gradu, mislim u banci? — upi-

ta Buč bankara kada su se ostali razišli.

— To je ono što i mene buni. Moris kaže da nije ispaljen ni metak, ali glasnik kaže da je pucnjave bilo na drugom kraju grada i da je šerif sa pomoćnikom odjurio tamo. Kao da je neko hteo da ga obmane. Mora da je to bio plan bande — objasni mu Keri.

Ovaj podatak zbunio je Kasidiju.

To da je Kid krenuo u napad lako bi shvatio, pogotovo zbog raspoloženja u kome se njegov ortak nalazio već duže vreme. Ko su onda oni koji su pucali?

— Vi ostanite ovde i odmorite se. Ja idem u grad — trže ga njegov domaćin.

— Ja sam se već odmorio. Ako nemate ništa protiv, krenuo bih sa vama. Baš me interesuje kako je moj prijatelj, ako je stigao, prošao u celjoj gužvi.

Uskoro jedna kola u pratnji trojice jahača napustiše dvorište Kerijevog ranča i zaputiše se u Sen Džordž.

VI

Sandens Kid se nekoliko puta osvrnuo, ali ni pored najve

će pažnje nije primetio nikoga na svome tragu. Nasmehi se i nastavi da jaše prema dogovorenom mestu zviždeći. Kada je posle izvesnog vremena u daljini ugledao pomenutu kolibu, on zaustavi konja. Na zemlji nije bilo svežih tragova, pa ipak...

Momak sjaha, povede konja u neko žbunje i pešice nastavi da se prikrada kolibi. Obišao je sa svih strana. Tek pošto se uverio da okolo nema znakova života, on priđe vratima. U prvi mah htede da izvuče kolt, ali se onda mračno nasmeši.

Ako nekog unutra ima, neka pokaže koliko je brz i precizan. Kid će ga uveriti da je mnogo brži i mnogo precizniji.

Razočarano buknu kad se uveri da je koliba prazna. Poče da se šetka po uskoj prostoriji i da je ispituje. Jedno mu odmah privuče pažnju. Na zemljanom podu jasno su bili utisnuti tragovi malih stopala, najverovatnije ženskih, dok su okolo bili razbacani pikavci. Isprva nejasna, zatim sve određenija misao poče da ga obuzima. Kada se konačno sasvim formirala, njegovim licem prelete senka sumnje.

— Dobro, leđi, hajde da vidimo jesam li u pravu ili ne

— reče poluglasno i napusti kolibu.

Među ostalim tragovima njegovi nisu mogli da pobude ničiju pažnju.

Poveo je konja od kolibe i zaustavio se tek dobrih petšest stotina metara dalje u jednom useku obraslom žbunjem. Tamo smesti konja, a vreću sa novcem ugura u jednu rupu i na nju natrpa kamenje.

Vreme je sporo odmicalo. Pljoska iz njegovog džepa već je bila gotovo prazna, a gomića pikavaca svedočila je o dužini čekanja i njegovoj nervoznosti. Onda mu pažnju privuče konjanik koji iznenada izbi na proplanak iz jedne retke šume javora. Tek kada jahač kliznu iz sedla, Kid u njemu prepozna ženu.

Lusi je stigla na sastanak.

Žena se osvrte oko sebe i žurno ulete u kolibu. Još brže je izletela. Stala je u nedoumici. Kid je mogao da se zakune kako čuje njene psovke. Lusi počeka, a onda pođe oko kolibe.

Kada se ponovo pojavila pred vratima, Kid se nasmeja. Lusi je skinula šešir i bacila ga na zemlju, zatim ponovo ušla u kolibu.

Vreme je ponovo počelo le-
njo da se vuče. Međutim, ona
slutnja u Kidovim grudima ni-
kako se nije gubila. Štaviše,
postajala je sve jača.

— Samo polako, momče, če-
kanje u ovakvim prilikama još
nikoga nije ubilo — reče sam
sebi i zapali novu cigaretu.

Kada je posle jednog sata
iz onog šumarka izbila grupa
konjanika, on baci cigaru i
mračno se nasmeja.

Konjanici poskakaše iz se-
dla i, izvukavši oružje, počеше
da se prikradaju.

— Znači, takav ze bio tvoj
plan, lepotice. Lepo, da vidimo
šta ćeš sad da kažeš ljudima...
ili svom ortaku — reče Kid
kao da se zaista nekome obra-
ća.

Pošto su opkolili kolibu, lju-
di se umiriše.

Kid je sa velikim intereso-
vanjem pratio šta će se dalje
dogoditi. Vrata na kolibi izne-
nada se otvoriše i Lusi izađe
pred kolibu. To je za poteru
očigledno bilo iznenađenje, jer
ljudi počеше neoprezno da usta-
ju sa zemlje.

Jedini koji, očigledno, nije
bio iznenađen bio je Klej Ali-
son. On čak vrati kolt u futro-
lu i sam krete prema ženi. Še-
rif i ostali ostadoše na svojim
mestima.

— Šta se dogodilo, Lusi? —
upita Klej još izdaleka, ali
dovoljno tiho da ga ostali ne
čuju.

Lusi samo procedi:

— Ono kopile nije bilo ovde
kad sam došla. Čekam već du-
že od sata, a njega nema. Tu
nešto smrdi. Otarasi se ostalih
i vrati se.

Klej je stajao još nekoliko
trenutaka, zatim mahnu šeri-
fu i ostalima. Kada su se svi
okupili, Klej ih obavesti.

— Gospođa Doson je izjaha-
la u šetnju i svratila je da se
odmori. Tu je, kaže, već više
od tri sata. Nije nikoga videla.
Naš čovek je verovatno odja-
hao dalje i je negde ranije
skrenuo s puta. Ljudi, hajde-
mo za njim da nam ne odma-
kne — reče na kraju.

Jahači pogledaše šerifa, ali
ovaj samo klimnu glavom i
skoči u sedlo. Potera nastavi
potragu.

* *

Za to vreme Pol, Piter i Fre-
nk su u širokom luku obišli
grad i sada su se približavali
ivici Kerijevih pašnjaka. Od
kolibe i potere delila su ih je-

dva tri kilometra. Sudbina je odredila da se dve grupe sretnu u uzanom prolazu između sve viših brežuljaka.

Goneći konje punim trkom, šerif i potera gotovo se sudariše sa jutrošnjim napadačima na trgovinu.

Pol Dženings uspe da zaustavi konja, ali više nije imao vremena da spreči ono najgore.

Piter, koji je prvi primetio zvezde na Klejovim i šerifovim grudima, vrisnu panično:

— Potera... našli su nas... Pucaj, Frede!!!

Pol shvati da ni njemu ne preostaje ništa drugo, pa poteže kolt.

Klej Alison i još jedan iz potere munjevito reagovaše.

Uzanim prolazom odjeknu grmljavina oružja.

Obračun je trajao nešto više od trideset sekundi.

Kada se dim razišao, potera se okupi oko oborenih bandita. Pol je ležao sa metkom u stomaku i dve rane na ramenu i nozi. Piter i Fred bili su mrtvi. Samo jedan član potere zaradio je metak u butinu. Ostali požuriše da mu ukažu pomoć.

Klej i šerif priđoše Polu.

— Gde vam je partner? — zapita šerif, na šta se Klej samo nasmeja.

Pol je, ništa ne shvatajući, posmatrao šerifa pogledom koji se sve više mutio.

— Partner... otišao je... svi su otišli... sada idem i ja za njima... Sve je gotovo — mucao je dok mu je krv polako curila niz bradu.

Njegove reči šerif nije razumeo kako treba, dok se Klej nije ni trudio da shvati. On je znao da momak koga traži nema vize sa ovim odrpancima.

Pol Dženings je ubrzo umro.

Stari razbojnik pridružio se velikom odredu onih koji su nekada harali Zapadom i nestali u vetru i prašini. Samo je mali broj njih ušao u priče i legende.

— Šta sad, do đavola? — javi se šerif. — Gde da idemo sa ranjenikom. Šta ti kažeš, Alisone?

U poslednje vreme šerif je sve češće konsultovao svog mladog pomoćnika. Ovome je to godilo.

— Najbolje da se vratite u grad. Ja ću još malo jahati okolo. Ko zna, možda ću pronaći nešto interesantno. U svakom slučaju, do mraka ću se i ja vratiti.

Kid je sačekao izvesno vreme. Kada se uverio da su članovi potere odjahali, on uzjah konja i priđe kolibi.

Lusi ga je očigledno videla još izdaleka jer je odmah istrčala napolje.

— Oh, Kide, gde si bio? Već sam se uplašila — reče tobože brižno.

— Uplašila — upita Kid sarkastično. — Za pare, ili za mene?

Lusi se trže. Njen pogled lutao je nekud iza Sandensovih leđa.

— Kako možeš da budeš takav? Naravno da sam se uplašila za tebe. Zar si već zaboravio one dve noći u hotelu? Zar si zaboravio kako sam te ljubila? — reče uvređeno.

Kid sjaha i priđe joj.

— Izvini, leđi, zalutao sam, ali najvažnije je da sam sada ovde. Šta si ti radila? Vidim da si imala goste — nastavi posmatrajući tragove kopita i sveže opuške.

— Goste... ja... Kakve goste? — zbuni se Lusi.

— Hajde, nemoj mene da... Sve sam video.

— Ah, ti misliš na poteru — brzo se snađe Lusi, na čemu joj Kid odade priznanje. — Da, bio je ovde šerif sa pote-

rom, ali sam ih se brzo otarasila. Uostalom, pošto si me špijunirao, to si i sam mogao da vidiš. Nego, kad već hoćeš tako da razgovaramo, gde su pare?

— Ipak te to najviše boli — dobaci joj Kid. — Ne brini, na sigurnom su.

— Reci mi, nema razloga da bilo šta kriješ od mene — Lusi je bila uporna.

— Pa, kad sam već tu, mogao bih i ja da čujem nešto o tim parama — javi se Klej, koji se naopazeno prikrao s druge strane.

Stajao je sada kraj ivice kolibe s koltom u ruci.

— Dakle, to je čuveni Sandens Kid. Šteta što ti i ortak nije tu, pa da se zaista proslavimo. Zamisli samo mali pomoćnik šerifa iz Sen Džordža uhvatio čuvenog odmetnika! No, svejedno. Ni ovo nije loše — likovao je Alison.

Lusi mu odmah pritrča.

— Kleje, polako, ne pucaj dok nam ne kaže gde su pare.

— Ništa ti ne brini, draga. Reci će on sve što budem hteo da čujem. Hajde, plavojko, polako, sa dva prsta izvadi kolt i baci ga na zemlju. Nemoj dugo da čekam. Uopšte nisam loš strelac, tek da znaš ako ti

na um padne neka misao o potezanju — dodade.

Sandens je procenjivao svoje šanse. Mirnoća kojom je Klej držao kolt uperen u njegov trbuh govorila je dovoljno, i on odluči da ništa ne pokušava. Bar ne još. Pošto je bacio kolt, on se nasmeja.

— I šta sad, vrli čuvaru zakona? — dobaci Kleju.

— Sad se polako okreni i budi miran dok te ne vežem — odgovori Klej odmah.

Kid se okrete sa rukama na leđima. Više je naslutio nego što je video zamah kojim mu Klej sruči na glavu dršku svog kolta. Pred očima mu zaigraše žuti i crveni kolutovi. Onda se sruši na zemlju.

Dok je ležao u nesvesti, Klej ga zaveza i poče da se dogovara sa Lusi. Žena ga konačno ubedi da još nije vreme za bekstvo iz Sen Džordža.

— Čak i kad otkrijemo gde su pare, nema razloga da bežimo. Bar dok ne uzmem sve što mi pripada.

— Šta sad da radimo?

— Povedi svog zarobljenika u grad i zatvori ga. Imaćeš pri like da sam sa njim porazgovaraš u zatvoru. Ja idem kući da neko ne posumnja šta pre vremena.

— Kako, do đavola, da izvedemo ono s parama?

— Svi znaju da Kid ima or-taka sa kojim stalno jaše. Pre ma tome, svi će poverovati kako si od njega uspeo da saznaš da je Buč odjahao... pobegao ti... Smisli tako nešto.

Alison se nasmeši i priđe joj.

— Šta bih ja bez tebe, tako pametne i lepe? — reče ljubeći je.

Lusi izdrža poljubac, ali ga ne uzvрати.

— Hajde sad, biće vremena i za ovo.

*
* *

Buč više nije sumnjao da je Kid opljačkao banku kada je iz usta starog blagajnika još jednom čuo opis i napadačeve reči. Samo, gde li se sada nalazi prokletnik?

Odgovor na to pitanje stigao je nekoliko časova kasnije.

Dolazak potere sa telima trojice napadača bio je događaj koji je uzbudio grad. Davno je bilo kada su gradom prola zili razbojnici i kada su potere jurile na sve strane. Činilo se da su ta vremena već prohu-

jala. Eto, šerif je poveo poturu, i štaviše, vratio se sa napadačima.

Kada je Klej ujahao u grad vodeći za sobom konja preko čijeg sedla je bilo prebačeno još jedno telo, na ulici zavlada tajac.

— Hej, ljudi, Klej je uhvatio i onog iz banke! Dođite da ga vidite! — povika čovek utrčavši u salun, zatim istom brzinom odjuri niz ulicu prema šerifovom uredu.

Buč Kasidi, koji se tu nalazio sa Kerijem, krete za ostalima. Kada su stigli pred kancelariju, tamo se već gurala gomila sveta. Ljudi se ipak pomeriše da naprave mesta bankaru. Konačno, njegovu banku pokrao je momak koga je šerifov pomoćnik maločas doveo.

Kid je odavno bio svestan. Proklinjao je Kjelu što mu nije dozvolio da jaše, nego ga je kao vreću ili kao leš prebacio preko sedla. Sada je sedeo na krevetu u ćeliji nezainteresovan za sve oko sebe.

— Dakle, to je momak koji je tresnuo starog Morisa i ispraznio moj sef — javi se Kerri.

Tek na taj glas Kid podiže pogled. Oči mu se za trenutak raširiše kad ugleda Buča kraj

bankara, ali odmah zatim on obori pogled.

— U redu, momče, imaš šanse da se izvučeš. Reci gde su pare, i sve će biti u redu — nastavi bankar, ali se umeša Alison.

— Polako, gospodine Donsen... To ću ja... To će šerif srediti. Što se mene tiče, mislim da od para možete da se oprostite. Njih je odneo njegov ortak. Vi, ljudi, i ne znate koga sam uhvatio. Dakle, upoznajte se — nastavi Klej teatralno uživajući u trijumfu. — Ovaj ovde je glavom i bradom Sandens Kid, a njegov ortak, onaj koji je odneo pare, prema tome je Buč Kasidi.

Ljudi zagrajaše primičući se ćeliji. Svi sem jednog.

Na pomenu svog imena Buč se trže i povuče dalje od ćelije.

— Znači tako, tvoj ortak je nestao sa parama — reče Kerri.

Kid se nasmeja.

— To nije sve.. Još ćete vi da vidite šta taj Buč, taj moj ortak može da uradi. Živi bili, pa videli! — smeja se Kid.

Buč promrsi kletvu i izađe na trem.

— U lep sos si se uvalio, prijatelju, a ja sad treba da lu-

pam glavu kako da te izvučem — promrsi kroz zube.

Nešto kasnije sedeo je sa Ke rijem u njegovoj kancelariji.

— Na sreću, novac je bio osiguran. Šteta nije velika. Ipak, taj novac će prevesti tom Kasidiju. Osiguravajuće društvo ne voli da gubi. Njegovi agenti tragaće do besvesti za momkom. Kažem vam: ne bio ja u njegovoj koži. Neće imati vremena da potroši ni nekoliko stotki a agenti će ga šćepati — objašnjavao je bankar.

Buč se nervozno vrpeljio na stolici. Činilo mu se da svi već znaju ko je on. Na svim poternicama koje su izdate uz Kidovu nalazila se i njegova slika. Za onu izdatu u Koloradu pre nekoliko godina na kojoj je tražen samo Kid nije ni znao.

Kada se bura oko hvatanja poznatog odmetnika utišala, Buč se izvuče pod izgovorom da ide da potraži svog prijatelja i obeća da će navratiti kasnije u banku.

Morao je da upotrebi svu svoju pamet i domišljatost kako bi izvukao Kida iz zatvora.

Kao prvo, morao je nekako da dođe do Kida i izmenja sa njim bar dve-tri rečenice. Znao je da će to biti teško izvodljivi-

vo. U svakom slučaju, pre mra ka neće moći ništa.

*
* *

Dok su svi hvalili Kleja, on se izgubio i požurio da se nađe sa Lusi u zadnjem dvorištu njene kuće.

— Šta dalje? — reče čim su se našli.

— Prvo mi reci šta je bilo sa devojčicom... Nisi valjda zaboravio na nju?

Klej se trže. Do đavola, na to je sasvim zaboravio. Ona dvojica su već morala da se jave, sem ako...

— Ko zna šta je bilo? Ona dvojica mi se još nisu javila. Valjda će se večeras pojaviti. U svakom slučaju, ja noćas moram da saznam gde su pare. Kad to sredim, ubiću Kida recimo pri pokušaju bekstva.

Lusi se složi. Zatim odluči da ode do banke. Nekome bi možda moglo da postane sumnjivo što nje nema uz muža kada mu se toliko toga dogodilo. Uostalom, bio je to najbrži način da sazna i šta je sa devojčicom.

Nekoliko minuta kasnije obukla se i uputila u banku.

— Ah, Keri, dragi, sve sam čula. Ne brini ništa. Uхватиće šerif tog lupeža. Nemoj da se brineš, molim te! — poče »brižnim« glasom ljubeći ga u obraz.

Keri Doson je imao utisak da ga je po obrazu dotakla zmija. Nesvesno se trgnuo.

— Ne brinem ja ništa, draga — uzvрати istim tonom. — Za pare će se sreditи. Nego, imam jedno iznenađenje za tebe — nastavi tiho gledajući je pravo u oči.

— Iznenađenje? Za mene!? Oh, Keri, mili! — glumila je Lusi.

— Došla nam je moja mala Fej... Doduše, više nije mala. Sada je to prava dama. Od sada ćeš imati društvo — razvlačio je Doson reč po reč.

— Tvoja mala Fej... Ko je to, dragi?

— Pa, moja kći, do đavola. Bila je na Istoku. Uzeleo sam je se i pozvao ovamo. Uostalom, ona je moja naslednica i red je da živi sa ocem.

Prisutni nisu ništa shvatili. Zato im promače sevanje Lusi nih očiju i njeno bledilo. Oni samo zagrajaše. Većina njih je već bila i zaboravila malu riđokosu devojčicu koja je otišla iz grada pre nešto više od deset godina.

— Gde je mala Fej: Baš bih volela da je vidim — nastavi Lusi razdragano, na zadovoljstvo svih prisutnih.

— Videćeš je, ima vremena. Prvo da završimo poslove ovde.

— U redu, dragi. Idem kući da se spremim. Idemo na ranč, zar ne?

Stari šerif stajao je pred Kidovom ćelijom već čitav sat ne verujući svojim očima da se pred njim nalazi najpoznatiji odmetnik tog vremena.

— Stari, donesi bar stolicu i sedi. Možemo i neku partiju da odigramo — nasmeši mu se Kid, kome je dosadilo da šerif bulji u njega.

Stari čovek se trže i ode u svoju sobu tresnuvši vratima.

Malo kasnije mu se pridruži i Klej.

— Vidiš, sinko — poče šerif posle duže pauze. — Ja ovu zvezdu nosim već tri decenije. Nikada nisam imao uspeha, a ti si, evo, zgrabio najveću zvezdu naših dana. To ti je život.

Kleju bi žao starog čuvara zakona. Zahvaljujući njemu dobio je mesto pomoćnika, krov nad glavom i ugled u gradu. Zato, u nastupu iskrenosti, potapša starca po ramenu i reče:

— Stari, to je svejedno, zar ne? U svakom slučaju, nagradu delimo kao i do sada. Uostalom, ja sam mlađi. Red je da više jurim i radim.

Šerif ga pogleda sa zahvalnošću.

— Pođite vi lepo na spavanje, ja ću ostati i stražariti — nastavi Klej posle izvesnog vremena.

— Ali, dečko, to mogu i ja. Nisam uopšte umoran — pobuni se stari čuvar reda.

— Samo vi pođite. Ne morate na spavanje. Idite u salun, sedite sa ljudima, popijte neku čašicu. Ja sam tu da vas zamenim — reče Klej prijateljski i bez navaljivanja.

Šerif konačno pristade i malo kasnije odgega niz ulicu.

Mrak se već sasvim spustio. Klej odluči da porazgovara sa zatvorenikom.

— Kide, da odmah pređemo na posao. Reci gde su pare, ili ću te tako prebiti da posle toga nećeš moći da govoriš i da hoćeš — reče pretećim glasom.

— Idi do đavola! I ti i ona tvoja drolja!

Klej poteže kolt, ali se brzo umiri. Samo se nasmejao.

— A, nećemo tako. Više nećeš moći da me iznerviraš.

Kid ga nije ni slušao. Dok se Klej mučio šta da kaže, Sandens iznenada progovori.

— Slušaj drugar, hajde da se lepo dogovorimo. Ja tebi pare, ti meni konja i slobodu. Eto, reskiraću čak i da mi pucaš u leđa. Važi? Ti ništa ne rizikuješ.

Klej Alison je grozničavo razmišljao, ali Kid mu nije dao mnogo vremena.

— Slušaj me dobro, momak. Ona drolja te voli koliko i ti zmiju. Mene je prevarila, a ti si sledeći. Zar ti nije pametnije da pokupiš pare i nestaneš, recimo u Meksiko? To nije tako daleko, pogotovo za nekog ko ima toliko para. Ako ti se ne sviđa Meksiko, možeš i u Južnu Ameriku. Šta kažeš?

Klej prvi put počeo na takav način da razmišlja o Lusi. »Do đavola, ovaj odmetnik je u pravu. Zar me nije već izdala kada je otišla s njim u krevet? Možda su njoj zaista pare najvažnije. Uostalom, kad se obogati, imaće koju hoće!

— Mnogo obećavaš i mnogo reskiraš, Kide. Ako pristanem na tvoj predlog, moraćeš đavolski da budeš miran kako te ne bih ubio pre vremena. Znaš, možda ću se zadovoljiti i nagradom koja je raspisana za

tebe u susednim državama. Zato dobro pazi.

Deo razgovora njih dvojice čuo je Buč, koji je konačno našao načina da se neopaženo privuče zadnjem delu zatvora. Dvourumio se da li da odmah napadne, ili da čeka da Kid i njegov tamničar izađu. Na kraju odluči da uradi prvo. Pošto je došao do vrata, on la gano pritisnu kvaku. Vrata se otvoriše. Buč brzo navuče maramu na lice i šešir natuče iznad samih očiju.

Zauzet razmišljanjem šta da preduzme, Klej je zaboravio na opreznost. Jednostavno se ukočio kada je iza leđa začuo škljocanje oroza.

— Samo mirno, šerife. Otvori vrata i pusti momka napolje — govorio je Buč izmenjenim glasom.

Klej se još nije povratio od iznenađenja kad oseti kako mu nepoznati izvlači kolt iz frotrole. Nije imao kuću.

Kid se glasno smejao. Već je zaustio da izgovori ime svog druga, ali ga Buč ućutka pokretom ruke.

Nekoliko trenutaka kasnije, njih dvojica napustiše kancelariju ostavljajući Kleja na podu povelikom čvorugom na temenu.

— Trebalo je da me puštiš da ga zauvek umirim — bunio se Kid, kome se ubilački nagon vratio čim je oko bedara osetio stezanje opasača sa koltom.

— Ne lupaj, Kide, ionako je bilo gusto. Govori na koju ćemo stranu! — preseče ga Buč.

Sandens pokaza rukom pravac i oni brzo kretuše.

VII

Lusi je uz mnogo napora uspešla da svoju ulogu verne supruge igra dokraja. Morala je čak i da zagrlila Fej, koja je prihvatila čista srca. Žena je jedva čekala da se sve to završi i da se vrati u grad.

Zato je već narednog jutra za vreme doručka pozvala Fej da se provozaju do grada i po kupuju sitnice koje su devojci bile neophodne. Keri htela da se pobuni, ali se predomisli.

— U redu, dame, nadam se da nemate ništa protiv da vam ovaj stari gospodin pravi društvo. Ako ništa drugo, bar ćete imati nekoga da plati vaše male ćefove.

Fej ga radosno zagrlila, a Lusi samo proguta kletvu.

Put do grada na lakim kočijama bio je prijatan. Protekao je u veselom ćaskanju oca i ćerke. Lusi je govorila samo kad bi joj se Fej direktno obraćala.

— Oh, Lusi, ti si tako dobra prema ocu. Volela bih da nas dve postanemo dobre prijateljice. Hoćeš li? — upita je Fej jednog trenutka.

Lusi je prvo ćutala. Nije dobro ni ćula. Kad vide zabrinut devojćin pogled, ona se nasmeši.

— Svakako, drago dete, svakako. Biće kako želiš.

Već kod prvih kuća jedan ćovek priđe kočiji i obavesti Kerija da je pljaćkaš banke pobegao iz zatvora, a da je Klej zaradio ćvorugu na glavi.

Ćini se da Kerija to nije mnogo pogodilo, ali je Lusi pobledela kao da je ugledala samu smrt.

Jedva je doćekala da se nekako iskrade iz kuće i pođe do kućice u kojoj je živeo Klej Alison.

Stari šerif, koji je već okupio poteru, takode se uputio do svog pomoćnika. Stigao je baš u trenutku kada je Lusi za sobom zatvorila vrata. Da je bila manje besna, sigurno

bi se okrenula i videla šerifa. Ovako....

Još s vrata osula je paljbu na svog ljubavnika i pomagaća. Nije birala reći. Fej bi sigurno pocrvenela kad bi ćula svoju maćehu.

— Baš sam i ja našla pomagaća! Ti nisi u stanju da saćuvaš ni vezanog zatvorenika, nesposobnjakoviću, a ja sam na tebe računala! Jesi mi neki muškarac! — siktala je Lusi.

Klej tada shvati koliko je Kid bio u pravu.

— I ja sam srećković. Zbog tebe sam postao gori od onog Sandens Kida, narućivao sam ubistva u tvoje ime, bio sam spreman da i sam postanem ubica, a nisam mogao da shvatim na svetu jedino voliš sebe i novac. Gubi se i više se ne pojavljuj! Tako mi boga, zaboraviću da si žena...

Klej se gušio od besa.

Stari šerif se takode gušio slušajući ove reći kraj otvorenog prozora. Nije mogao da veruje ono što je ćuo. Udaljio se gotovo teturajući.

Lusi je pokušala da nekako izglati stvar pošto joj je Klej još bio potreban, ali je ovaj jednostavno izbacila iz kuće.

*
* *

Po ko zna koji put Buč je vadio svežnjeve novčanica iz vreće i prebrojavao ih. Kid ga je gledao sa smeškom.

— Šteta što je ovaj novac toliko vruć. Baš bi bilo lepo uživati u njemu — reče Buč konačno.

— Šta ti sad to znači? — upita Kid sluteći nevolje.

— Znači da ćemo ga vratiti vlasniku, eto šta.

— Ti si lud! — viknu Kid.

— Možda, ali ne toliko da zbog ove hrpe hartije stalno spavam sa jednim okom otvorenim.

Dok je Sandens ćutao, Buč mu objasni sve oko osiguravajućeg društva.

— Veruj mi, dečko, sasvim su mi dovoljni Pinkertonovi go niči i šerifi u nekoliko država. Agenti osiguranja bili bi malo mnogo za moj stomak. Uostalom, sve pare koje si poslednji put opljačkao kod mene su.

Kid uskoro shvati da ne može da se ubeđuje sa Bučom. Jedini način da zadrži pare bio je da se zauvek rastane od or taka i nastavi sam. To ipak nije hteo da reskira.

— U redu, pametnjakoviću. Kako ćeš to izvesti?

— Lepo. Odjahaću na ranč, reći ću Dosonu da sam našao prijatelja kog sam tražio i da sam uz njegovu pomoć sredio Sandens Kida i oteo mu pare. Kako sam u njegovim očima već dobar momak, progutaće tu priču čim ugleda novac.

Kid je ćutao.

— U redu — složi se na kraju. — Neka bude tako. Uostalom, to ti je za ono što si me izvukao iz zatvora.

Dogovoriše se da Kid sačekaj negde uz put, pa da posle nastave zajedno.

Međutim, kad je stigao na ranč, Buč saznade da je Keri sa porodicom u gradu i da se verovatno neće odmah vratiti.

Buču se vreća s novcem nije ostavljala, i on odluči da odu u grad.

— Mene, očigledno, tamo niko ne poznaje. Ti sačekaj negde ispred grada, a ja ću požuriti.

Ljudi su se iznenadili kad ih šerif obavesti da od potere nema ništa i da je on već razaslao telegrame na sve strane.

— Tako je bolje, ljudi, verujte mi. Onaj bandit je sigurno već miljama daleko. Za-

što da satiremo i konje i sebe? Uostalom, imate vi i pametnija posla.

Ljudi se obradovaše i svak ode svojim poslom.

Stari šerif umorno uđe u kancelariju i iz fioke izvadi flašu pića.

Saznanje da je njegov pomoćnik pao tako nisko dotuklo ga je do te mere da mu je bilo svejedno šta će dalje biti.

U svojoj kućici, tek kojih stotinu metara dalje, i Klej Alison je razmišljao šta dalje. U gradu mu se više nije ostajalo. Bojao se čak da mu Lusi ne zamesi nešto. Sada je bio uveren da je ta opaka žena spremna na sve. Zato na kraju odluči da spremi ono malo stvari i zauvek napusti Jutu i Sen Džordž.

*
* *

Lusi Došon je poluslepa od besa i poniženja došla kući.

Još se nije umirila kad je u njenu sobu bez kucanja banuo Keri.

— Ah, vratila si se — reče čudnim glasom.

— Zašto da se ne vratim? Uostalom, nisam nigde ni išla — odseče Lusi.

Keri došepa do jedne stolice i umorno se spusti. Gledao je nekoliko minuta tu lepu iskvarenu ženu pitajući se kako je mogao da je dovede u Sen Džorž i da joj da svoje prezime.

Lusi ga nije ni primećivala.

— Pa, draga gospođo Doson, imam nekoliko stvari da vam kažem — počeo Keri glasom koji odmah privuče Lusin pažnju. Znam sve, draga, sve. Mislila si da nemam više ni pameti pošto sam bogalj. Vidiš, prevarila si se. Svi tvoji pokušaji da me se rešiš propali su i ja sam rešio da ti pomognem.

Govoreći to on iz unutrašnjeg džepa izvadi list hartije.

— Ovo je testament kojim sve svoje imanje ostavljam Fej. Tebi ne dam ni probušeni cent...

Lusi skoči kao oparena.

— Samo probaj to da mi učiniš, srediću te zauvek! — ciknu i polete na Kerija.

Ovaj na vreme ustade i dočeka razjarenu ženu takvim šamarom da ova odlete čak do drugog zida i teško tresnu o

njega. Sada je sedela na podu i posmatrala ga sa strahom.

— Ovo je poslednje poniženje koje si mi nanela. Mislim da shvataš da je za tebe najbolje da nestaneš, inače ću te pred svima oterati.

Posle tih reči Keri napusti sobu.

Lusi pokri lice rukama i počeo da plače od besa. Svi njegovi planovi srušili su se kao kuća od karata.

Šta sad da radi?

Gde da potraži pomoć?

Bolje da nije pokušala da prevari onog đavoljeg Sandensa. Sada bi bar imala polovinu para.

Međutim, brzo shvati da joj kuknjava neće pomoći. Ustade i priđe prozoru taman da vidi kako neki jahač silazi s konja. Šta je to nosio u ruci? Ne, nije moguće... Pa to je bila bančina vreća...

Lusi se sjuri niz stepenice.

Pošto se uljudno pozdravi sa Kerijem, Buč mu pruži vreću.

— Ne znam koliko je para bilo u nutra, ali to vi možete najbolje da kažete — reče. — Moj prijatelj i ja nismo ništa uzeli. Da li je onaj razbojnik... Sandens Kid, čini mi se da

sam čuo, nešto uzeo, to ne znam.

Keri je čas gledao vreću, čas Buča.

— Prijatelju, tebe kao da je samo nebo poslalo ovamo. Prvo si spasao moju devojčicu i mog vernog prijatelja, a sad mi vraćaš čitavo bogatstvo. Ja... jednostavno ne znam šta da kažem — počeo Keri da muca.

Buč se nasmeja.

— Pa, recimo, prebrojte novac i recite da li je sve tu. Biće mi lakše.

Samo nekoliko trenutaka bilo je potrebno bankaru da bi se uverio kako su svi svežnjevi u vreći.

— Sve je tu. Znači, onaj momak nije ništa uspeo da uzme. Kad ga već pominjemo, šta je s njim?

Buč sleže ramenima.

— Pravo da vam kažem, ni sam ne znam. Moj prijatelj i ja gotovo smo naleteli na njega u mraku. Valjda je pomislio da smo članovi potere. Pripucao je na nas i u galopu nestao. Pored vatre kraj koje je sedeo našli smo ovu vreću. Ja sam se odmah setio da je to vaše. Eto tako je bilo — glatko i ubedljivo slaga Buč.

Ljudi oko Kerija gledali su ga sa nevericom, pitajući se istovremeno da li bi i oni sami bili toliko poštteni da vrate vlasniku to silno bogatstvo.

Keri samo priđe Kasidiju i prijateljski mu stavi ruku na rame.

— Prijatelju... uz moju večnu zahvalnost, molim te da primiš i nagradu koja sleduje onome ko vrati bančine pare...

Buč ga preseče jednim pokretom ruke.

— Molim vas, gospodine Doson, ja to nisam zbog para — reče.

Tada priđe i Fej. Gledala ga je svojim bistrim očima.

— Gospodine Kasidi, molim vas da uzmete tu nagradu... Ako ne za sebe, onda za, vašeg prijatelja, koji nije hteo čak ni da dođe do nas. Molim vas! — navaljivala je devojka.

— U redu, samo zbog vas, mada sam siguran da će se i moj prijatelj ljutiti.

— A gde je taj divni momak, taj vaš tajanstveni prijatelj? — upita Keri.

— Ah, pustite ga. On vam je stidljiv i ni za šta na svetu ne bi ovo mogao da izdrži. Ostao je izvan grada. Verova-

tno je već nestrpljiv što me nema.

Iako je žurio, Buč je ipak morao da popije dve-tri čašice i preko volje primi podebeo svežanj novčanica koje je pažljivi bankar stavio u omotnicu.

Na rastanku mu bankar reče:

— Prijatelju, kad god vas put nanese u ovaj kraj, molim vas da nas posetite. Obećajte!

Međutim, sudbina još nije odredila čas rastanka Buča Kasidija sa porodicom Doson.

Službenik banke koji je upravo odneo vreću sa parama pojavi se na vratima bled i oznojen.

— Pobogu, Ralfe, šta se dogodilo? Nisu te valjda napali i opljačkali? — prozbori Keri.

Čovek je nekoliko trenutaka gutao vazduh i odmahivao glavom. Onda konačno uspe da progovori:

— Gazda... on... on... je tu... Vratio se.

— Ko, čoveče, ko?

— On. Sandens Kid. Eno ga stoji nasred ulice. Čeka Kleja Alisona. Poslao je nekog dečaka po njega.

Ledeni žmarci počеше da klize niz Bučovu kičmu.

Do đavola, morao je da predivi tako nešto. Kid je još bio u revolveraškoj groznici. Vratio se da se obračuna sa še rifovim pomoćnikom.

Sa ostalima, Buč požuri na mesto događaja.

Kada je čuo ko ga traži, Klej se osmehnu. Bio je zadovoljan.

Ili će se osvetiti krivcu za sve što je doživeo u poslednjih nekoliko dana, ili će poginuti i tako prekratiti sve dileme.

Kada je krenuo iz kuće skinuo je zvezdu pomoćnika i sada je nosio u ruci.

Još izdaleka video je u tamno obučenog odmetnika kako ga mirno čeka na sredini ulice.

Kada je stigao do šerifove kancelarije, ugleda starog čuvara zakona na vratima. Uzdahnu duboko i priđe mu. Po njegovom pogledu zaključi da ovaj već sve zna. Zato mu samo tutnu zvezdu u šake i promrmlja.

— Izvini, stari, tako je ispallo....

Šerif se nije ni pomerio. Htede nešto da kaže, da upita, ali ni jezik ni usta nisu hteli ad se pokrenu.

Prešao je još tridesetak metara.

Sa te daljine lepo je video svaku crtu lica odmetnika pred sobom i svaki treptaj njegovih očiju.

Klej Alison bio je brz i precizan strelac. Ispucao je brdo metaka vežbajući baratanje kol tom. Sada je došao trenutak da vidi koliko je sve to imalo smisla.

— Vidim da nemaš zvezdu. Ipak si pošten momak — oslovi ga Kid mirnim glasom.

U njemu nije bilo ni podsmeha ni prezira.

Zaista je mislio to što je rekao.

— Reci kad budeš spreman. Prošli put si me uhvatio na spavanju. Veruj mi, sad sam budan, i te kako — nastavi Kid.

Klej je već hteo da potegne. Tad ugleda kako Lusi prilazi sa strane.

— Ubij ga, Kleje, ubij ga! On je kriv! — počeo histerično da viče kada se dovoljno približila.

Po njenom izgledu bilo je jasno da je sišla s uma.

Lepa Lusi Doson, zvezda mnogih krčmi i saluna, ostari-la je u poslednjih sat vremena

za nekoliko godina. Ružna grimasa mržnje izobličila joj je lice, a oči su joj sijale mutnim, sumanutim sjajem.

— Odlazi, prokletnice! Odlazi! — dobaci Klej i okrete se Kidu. — U redu, Sandens, ja sam spreman.

Na glavnoj ulici Sen Džordža vladala je mrtva tišina.

Čak je i vetar prestao da duva.

Niko od prisutnih nije trepnuo.

Svi su čekali kada će koltovi zagrmeti.

Sve se odigralo za treptaj oka.

Klej naglo spusti desnu ruku, iskrete se malo u stranu i kolt se kao čarolijom stvori u njegovoj ruci. Ispalio je hitac još dok je Kid izvlačio kolt.

Međutim, pucao je suviše brzo.

Dok je po drugi put natezao kokot, znao je da je izgubio.

Lepo je video kako se cev Kidovog kolta uspravlja i kako iz njenog otvora izbija narandžasto crveni plamen praćen oblačićem dima. Sledećeg trena osetio je udarac kugle tačno na onom mestu sa koga je maločas skinuo zvezdu.

Nije osetio bol. Samo neku malaksalost.

Počeo je da se smeje i da brzo povlači okidač.

Pet kuršuma ispaljenih zaista brzo zari se ispred Kidovih čizama.

Klej se smeškao i dok je veštim pokretom ubacivao kolt u futrolu. Okrenuo se i napravio dva koraka.

Poslednje što je video bilo je blede lice starog šerifa.

Klej pruži ruku prema njemu. Onda izgubi i poslednju snagu i pade u prašinu.

Lusi Doson prvo kriknu, a onda poče da viče.

— Ne dajte! On će i mene ubiti... Keri... ne daj! Ja sam još tvoja žena! On je lud... bežite!

Ljudi je sa žaljenjem pogledaše.

Kid vrati kolt u futrolu i zagleda se u pravcu šerifa. Kako čuvar zakona nije pokazivao nameru da krene ka njemu, on se okrete i pođe prema konju koji je mirno stajao vezan ispred hotela »Kraljica«.

Keri Doson je bio smrknut. Lusi se valjala u prašini vrišteći i smejući se naizmenično.

Fej Doson drhtala je stežući oca za mišicu.

— Sve je gotovo, mila, ništa se ne boj. Važno je da si ti tu.

On se potom okrete da pogledom potraži Buča, ali ovaj je već bio na kraju ulice. Žurio je da stigne svog prijatelja.

Keriju tada svanu.

— Znači, to su njih dvojica... Buč Kasidi i Sandens Kid — reče.

— Molim, oče? Nešto si rekao? — upita Fej.

— Ništa, ništa, dete moje. Hajdemo!

Tog i narednih dana građani su prepričavali šta se dogodilo.

Keri Doson povukao se na svoj ranč i dugo se nije pojavljivao u gradu.

Lusi Doson otpremili su u jednu duševnu bolnicu u Koloradu, gde je ostala do kraja života.

Buč i Kid su napustili državu Juta i krenuli prema severu.

— Nadam se da si sada zadovoljan. Pokazao si svima da si najbrži — nije izdržao Buč da ga bocne.

— Ne, Buče, onaj momak je bio brži, ali je slabo gađao. Možda je vreme da i ja počnem da starim — reče neka-ko setnim glasom.

Buč ga je jedno vreme gledao sa nevericom. Poče da se smeje, prvo tiho, onda sve glasnije.

— Ti... ti da stariš... ha, ha, ha... To ti je najbolji vic! Ti nikada nećeš ni odrasti, a kamoli ostariti. I šta bih ja uopšte radio sa nekim starcem? Idi, molim te! Nego, kada želiš da idemo? Zaradio si gomilu para, i to na pošten način. Red je da ih »pošteno« i spiskamo.

Još dugo je odjekivao smeh Buča Kasidija dok su prolazili prelepim kanjonom Zenon Kid je bio ozbiljan.

Nešto je u njemu puklo dok je Klej Alison umirao na glavnoj ulici Sen Džordža, a poludela Lusi Doson vrištala i smejala se.

Sandens Kid završio je tako jedan period svog revolveraškog života.

Još dugo posle tog događaja bio je ćutljiv. Buč je imao grdne muke da ga natera da progovori.

Tek mnogo kasnije, kada su se smestili u jednom pograničnom mestu i kada je seo za kockarski sto, Kid je ponovo počeo da priča i da se smeška.

AUTOR: MIRO- SLAV CVETKO- VIC	MUSLI- MANSKO MUŠKO IME (ABRAHIM)	↘	MESTO U FRANCU- SKOJ	ŽENSKO IME (KATARINA)	PREBI- VALISTE	ANDRIĆ IVO				
PEVAČ SA SLIKE	NAŠA GLUMICA (MARIJA)	➤	✓	✓	✓	✓				
JEDAN NAŠ NAROD	↘									
GLAVNA ARTE- RIJA	➤					MALA OSOVI- NA				
OZNAKA ZA LITAR	➤	SLAVLJE SVEČA- NOST	ČEŠKA AFIRMA- CIJA ISKRACATI	➤		✓				
GRAD U BELGIJI (IPER)	➤	✓	✓	POŠTO- VANJE (MN.)	SUMPOR KOLERI- ČNA OSOBA	➤	STANO- VNICA GRADA VINICA	OZNAKA ZA ITALIJU		ŽENSKI POTO- MAK KČERKA
HAVA- TŠKI BAN (IVAN)	➤			✓	✓		✓	✓		GRAD NA KOSOVU
ČUPRIJE	➤							IVICA PERCL	➤	✓
NENASE- LJENA OBLAST								AMPER		
↘								✓	ŠPANIJA PALAC, COL	➤
EVR NA- ROD KOJI PRI- PADA GLAVARIC	➤							IVO ČIPI- KO VEZNIK	➤	✓
↘								✓		VRTA PTICE
MESTO U SRBIJI	➤							Ž.H. IME PE- VACA DE DICA	➤	✓
POZNA- TI BRAZI- LSKI STADI- ON	➤							✓	NULA	➤
ZNAK ZA KISEO- NIK	↘	SAMO- GLASNIK REČNO OSTROV	➤	SUŽANJ	KARIKA- TURIST RAJZI- NGER	NAŠA REKA GLUMAC RICARD	➤		✓	
LICE KOJE GASI VATRU	➤	✓		✓	✓	✓				
MALOU- MNICI, KRETE- NI	➤						PEVAČI- CA STJU- ART AUSTRI- JA	➤		
PRIMO- RSKA UZREČI- CA	➤		ŽITELJ GRADA U SRBIJI	➤			✓			

KNJIGA ZA VAS

Erik van Lustbader

NINĀA svetski bestseler drugo izdanje

Ovaj erotski triler pripoveda dramu jedne nemilosrdne osvete. U radnju romana upletene su egzotične pohote, seksualne strasti, tradicionalno shvatanje osvete orijenta i moderni način života Zapada. On oduševljava svakog čitaoca i sadrži najčudnovatije i najoriginalnije scene koje ste ikada čitali.

Knjiga je štampana latinicom, tvrd povez sa zaštitnim omotom, 432 strane. Cena 1200 dinara.

Knjigu možete kupiti i na otplatu u tri jednake mesečne rate uz kamatu 8%.

Narudžbenicu poslati na adresu: DEČJE NOVINE, 32300 Gornji Milanovac, prodaja knjiga.

NARUDŽBENICA - ND

Ovim neopozivo naručujem knjigu NINĀA _____ komada po ceni od 1200 dinara.

1. plaćanjem u gotovu sa popustom 20% prilikom preuzimanja knjige
2. na otplatu u tri jednake mesečne rate uz kamatu 8%
(nepotrebno precrtati)

IME I PREZIME NARUČIOCA _____

ULICA I BROJ _____

BROJ POŠTE I MESTO _____

BROJ LIČNE KARTE SUP _____

_____ M. P. _____
(datum) (potpis naručioca)

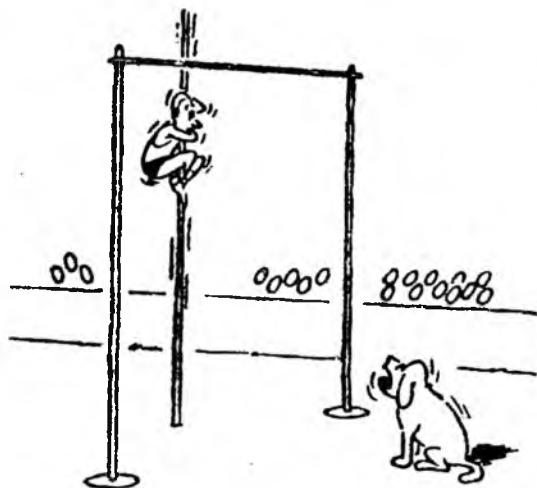
(Ako se knjiga kupuje na otplatu, narudžbenicu overava radna organizacija).

- A da nisam dobio prvu ruku, ne bih više imao novaca da nastavim igru!

- Šta? Saft nije dovoljno gust?

Bez reči

- Hej, Beliću, pauza za doručak je gotova!

- Ne miči se!

- Ne, profesore, moj novi računar još nije na mestu.

**U SLEDEĆEM
BROJU**

**PAKLENI
OBRUČ**

